

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

4 ČERVENEC / SRPEN 2016
53. ROČNÍK
15 Kč

VŠECHNO JE JEDNOU PO OSMNÁCTÉ...

Jak to bylo?

Tohle je osobní zpověď. Proslulý hokejista Wayne Gretzky měl, když se ho ptali na tajemství jeho úspěchu, připravenou jednoduchou odpověď: já vždycky bruslím tam, kde puk teprve bude – ne tam, kde je právě teď. Šrámkova Sobotka je festival s šedesátiletou tradicí, které jsem měl posledních osmnáct let tu čest být aktivní součástí. Když jsem před devatenácti lety v zásadě náhodou přijel do Sobotky, našel jsem zde festival, který mě oslovil svou bezprostředností a čarovnou soudržností lidí, kteří se na něm vyskytovali. Hned další rok jsme tu začali s přáteli vydávat časopis *Splav!*, který právě letos oslavil svou plnoletost. Když došlo po pár letech ke generační výměně v redakci tohoto festivalového periodika, měl jsem z toho nevýslovnou radost, podařilo se nám založit tradici, která neobsahovala pouze nás, kdo jsme byli její aktivní součástí, ale dokázali jsme pro ni nadchnout i někoho dalšího.

Moje láska ke Šrámkově Sobotce tím ale neskončila – protože jsme dostali příležitost, vstoupili jsme do Přípravného výboru festivalu a začali postupně ovlivňovat festival nikoliv jeho pouhou kritickou reflexí (což je ta krásná a pohodlná cesta), ale faktickou prací na tom, aby neustrnul ve vývoji a posouval se v rámci svého bytí někam dál. Aby z něj i nadále bylo místo, kam budeme já i ostatní rádi jezdit i ve chvíli, kdy pro nás nebude tento první týden v červenci prostou aktivní dovolenou, v rámci které vystoupíme ze svých obvyklých pracovních rolí a budeme běhat po Sobotce s klubkem drátu v jedné a žebříkem v druhé ruce.

Festival měl před pár lety určitou existenciální krizi: osvědčené formy, které se na něm léta provozovaly, postupně přestávaly “táhnout” a nebylo jasné, jestli ho neočekává postupný ústup z dobytých pozic a návrat ke kořenům, ve kterých se během festivalového týdne zahrála dvě divadla, zarecitovalo něco veršů a sbohem + šáteček. Přípravný výbor tehdy uskutečnil cosi jako ideovou konferenci, na které si vytyčil směr, kterým by se měl festival ubírat, zadefinoval si, jak vypadá jeho cílová skupina, prostě pokusil se bruslit tam, kde puk teprve bude, místo pronásledování kotouče v chumlu ostatních hráčů, kterých na kulturně-festivalovém nebi mezitím vyrostlo jak hub po dešti.

Můj osobní puk byl tehdy trochu jinde. Chtěl jsem, aby se jednou festival dostal do situace, kdy budou organizátoři nuceni odmítat návštěvníky s tím, že Sobotka je úplně plná, slovy protagonisty filmu *Kouř* „Jdi domů, je plno!“. Protože teprve tehdy, když poptávka předčí nabídku, je možné říct, že jsme z toho vymáčkli opravdu všechno.

Jaké to bylo?

Stejně tak jako v předchozích letech jsem z letošního festivalového kulturního programu neviděl prakticky nic. Půl roku předem jsem věnoval přípravám prakticky všechny svůj volný čas, protože těch zhruba 45 bodů festivalového programu, které se letos uskutečnily, to je jen vrchol ledovce. Osmnáct tvůrčích dílen, devět výstav, dva plánované, ale nepropagované pořady a především 160 registrací přes internet se ukázalo být velkou výzvou pro realizační tým, který spojuje pouze chuť se na festivalu podílet – fakt to nejsou peníze, protože hodinová mzda pro organizátora festivalu je asi 0,99 Kč – protože po šedesáté to musí začínat i končit *ohňostrojem*. Mimochodem, když k tomu poslednímu číslu přičteme ještě nespočet dalších lidí, kteří na festival přijeli takřikajíc po vlastní ose, a především účastníky z učitelské základny Exod, dostaneme se k číslu, které je daleko za hranicí 200. V posledních fázích vyřizování registrací na festival jsme se dostali do situace, kdy jsme s politováním museli odmítnout několik potenciálních účastníků festivalu, protože... bylo plno. A já jsem byl konečně tam, kde byl i puk.

Šrámkova Sobotka – foto: J. Prokopius

OBSAH

Všechno je jednou po osmnácté	1
Fráňa Šrámek, básník mládí	4
Moje letošní Šrámkova Sobotka	5
Dospělý Splav!	7
Dopis Šrámkově Sobotce	8
Do sosnových lesů zadul ze zámecké věže roh	8
Czerninové, Sobotka a Humprecht	9
Zámek Humprecht slaví 350 let	10
Báseň Humprecht	11
Šedesát Sobotek a sto let od Splavu ..	11
Šrámkova jedenáctka	14
Kulturní léto 2016 na Sobotecku	15
Vzpomínky z kroniky	16
Komunitní centrum Sobotka	16
Baráčnické okénko	17
KNIHOVNA	18
ŠKOLNÍ STŘÍPKY	19
Slavnostní vyřazení žáků	
9. ročníku	19
Taneční kurz 2016	20
SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ	21
Kulturní kalendář	21
Vzpomínka	21
Blahopřejeme	21
Jubilea	22
Opustili nás navždy	22
Probuzení	22
Inzerce	23

Šolcův statek – foto: J. Prokopius

Šrámkova Sobotka: Učitelská dílna

Třešňový jarmark – foto: J. Hořák

Nic z toho pochopitelně nevypráví o tom, jestli byl letošní ročník festivalu dobrý, nebo ne. Kvantita nikdy neimplikuje kvalitu a v případě kultury to platí dvojnásob. Sice jsem u valné většiny festivalového dění pouze sekundoval, ale co jsem udělat mohl, bylo poslouchat reakce návštěvníků. Nevím, jestli je tato moje orální zkušenost zkreslená tím, že jsem slyšel pouze to, co jsem slyšet chtěl, ale... prý to bylo dobré. Dopolední přednášky uchvacovaly prezencí publika a kvalitou mluvčích, oba cykly odpoledních autorských čtení našly svého posluchače. O prezentacích audioknih se sice v kuloárech šušovalo, že vypadají trochu jako výjezdni zasedání prodejců nádobí Zepher, ale to se bavíme o formě, nikoliv o obsahu. Většina kapel, která vystoupila pod rozsochatým a rozsvíceným stromem na zahradě Šrámkova domu, měla jako další štaci své letní šňůry festival Colours of Ostrava. Divadelní představení se hrála před vyprodaným hledištěm: což bylo i letos vnímáno jako křivda pro ty, kteří se do nacpaného (ale díky investici radnice do klimatizace již ne "vydýchaného a skleníkoidního") divadelního sálu nedostali. Ale zcela upřímně: myslím si, že festival rozměrů Šrámkovy Sobotky nepotřebuje hrát divadlo v neútěšném sále sokolovny jen proto, aby se všichni vešli. Mnohem víc mu sluší intimní prostředí vkusně rekonstruované Solnice, ve kterém se sice je nutno o místo trochu poprat, ale i to je součástí festivalové tradice. A kdo nemá divadlo, ten tam dá jedno ve Vokýnku! Co se týče závěrečného vystoupení tvůrčích dílen, tedy Jarmarku dílen... je asi dobré říct, že cesta je to dobrá, ale jinak se tenhle formát ještě stále trochu hledá. Kvalitu výstupů jste mohli posoudit sami, pokud jste se přišli podívat, pokud ne, dá se to napravit zhlédnutím videozáznamů na festivalovém YouTube kanále. Za mě? Dobrý...

Pokud bych tedy vycházel z těchto informací, které mi zprostředkovali šami návštěvníci, musím dojít k závěru, že letošní ročník festivalu se opravdu povedl tak, jak by se měl povést jubilejní ročník jakéhokoliv festivalu. Dobruslili

jsme puk, zamíchali jím na špici hokejky a poslali kolmou přihrávkou na najíždějího hráče. Sám za sebe se domnívám, že je to dobrá přihrávka, která může posloužit jako základ další úspěšné dekadý festivalu Šrámkova Sobotka.

Jak to bude?

Na poslední stránce posledního letošního čísla festivalového časopisu Splav! vyšel text s názvem #šrákmexit (jeho plné znění naleznete níže), ve kterém jsme s kolegy oznámili ukončení svých profesionálních kariér produkce festivalu Šrámkova Sobotka. Bylo a je to gesto nanejvýš symbolické, protože i sám časopis Splav!, který dosáhl své plnoletosti, ukončil tímto textem svou dosavadní existenci a pro budoucí generace bude znám jako časopis **Report**. Učinili jsme tak s nelehkým vědomím toho, že dobrovolně odcházíme od něčeho, co nás baví a čeho jsme byli po dlouhá léta integraní součástí. Ale nic krásného netrvá věčně a není umění být něčeho doživotní součástí – to pravé umění je vědět, kdy je třeba odejít, aby projekt mohl žít dál a rozvíjel se za hranice naší vlastní představitosti. (Tuhle rétoriku jsem okoukal z reklamy na Hornbach). Za mě osobně platí, že předáváme dál tradici festivalu, který žije, dýchá a na který příští rok hrozně rádi přijedeme jako jeho řadoví účastníci. Protože tradice není adorace vyhaslého popele, ale udržování živého ohně...

Závěrem bych chtěl jmenovitě poděkovat všem, kdo se letošního roku podíleli na Šrámkově Sobotce.

Za Přípravný výbor to jsou: Marie Seckerová (program), Ladislava Lederbuchová a Irena Vaňková (přednášky), Dana Haasová, Jan Bílek, Lada Blažejová (program), Jakub Novosad (program), Lukáš Novosad (dílny), Jan Smolka (program), Jiří Feryna (autorská čtení) a Pavlína Havlová (festival).

Za realizační tým to jsou: Vojta Diatka a Samuel Bachmann (delegáti), Tereza Dardová (děvče pro všechno), Josef Šlerka (BarCamp), Tomáš Tkáč (hu-

dební dramaturgie), Eva Cihlářová (korektury), Tereza Lukešová (texty pro propagaci dílen), Matěj Vejdělek a Zdeněk Charvát (zvuk, světla a dobrá nálada), Jan Janatka (za všechno), Jan Prokopius (fotograf), Bohdan Heblík a Luboš Svoboda (grafický design), Michal Žďánský a Daniel Luštický (svaly a technická výpomoc), Zuzana Šačirovičová, Adéla Šimůnková a Magda Šrůtová (festival), Alice a David Novotní, Eva a Honza Rýznarovi, Lukáš Janatka (Vokýnko), Jiří Studený (autorská čtení), paní uklízečky Alena Bláhová a Vlasta Bočková (za trpělivost) a celá redakce časopisu Splav!.

Bez nikoho z vás by to nebylo stejné. Uvidíme se za rok!

*Sepsal Radim Kučera
v baru Cobra, Praha – Letná, 2016.*

#šrákmexit

V roce 2001 vyšel ve Splavlu manifest nadepsaný Mým národům. Tehdejší redakce časopisu v něm veřejně vyjádřila ochotu pomoci festivalu být kulturně bohatým festivalem milovníků literatury a (nejen) mluveného slova.

Po patnácti letech je skutečně mnoho jinak. V redakci Splavlu se vystřídala řada lidí a mnozí z nich se výrazně podíleli a podílejí na nové tváři festivalu. Je riskantní je jmenovat, protože by se mohlo stát, že na někoho zapomeneme. A přitom díky, ty patří všem.

My čtyři níže podepsaní chceme dnes udělat podobné oznámení: Odcházíme z organizačních struktur festivalu. Odcházíme, protože věříme tradicím. Jsme přesvědčeni, že přišel čas předat náš podíl na přípravách Šrámkovy Sobotky novým lidem, tak jako jsme to udělali s redakcí Splavlu. Tradice totiž nejsou to, co se opakuje. Tradice jsou to, co se podaří uchovat a předat dál. Po letošním jubilejním 60. ročníku věříme, že festival se nadobro obrodil a stal se místem radostné tvorby, laskyplné kontemplace a energického tance.

Příští rok se sem opět těšíme. Tentokrát jako návštěvníci.

*Radim Kučera, Lukáš Novosad,
Jakub Novosad a Josef Šlerka*

FRÁŇA ŠRÁMEK, BÁSNÍK MLÁDÍ

Ladislava Lederbuchová

Dámy a pánové, jsme účastníky jubilejního 60. ročníku soboteckého festivalu českého jazyka, řeči a literatury, který nese jméno Fráni Šrámka – že je sobotekým rodákem, ale také proto, že před šedesáti lety, krátce po autorově smrti, jeho dílo svými významy a posláním silně rezonovalo v českém kulturním ovzduší.

Dnes žijeme v nesrovnatelně jiné době, ale na minulost nezapomínáme, proto na adresu všech historických organizátorů Šrámkovy Sobotky (paní Miloslavy Hrdličkové-Šrámkové, manželů Hejnových, paní Drahomíry Bílkové a dalších a dalších, jak léta šla) se sluší vděčně připomenout, že pro tehdejší návštěvníky festivalu (a vlastně až do roku 1990) byl první červencový týden v Sobotce ostrůvkem relativní svobody, místem, kde se dalo volně dýchat, kde kulturní hodnoty potvrzovaly svůj status navzdory oficiálním tlakům.

Ve hře Zdeňka Svěráka a Ladislava Smoljaka *České nebe* vystupují jako postavy velcí synové českého národa (řečeno jazykem Cimrmanovy doby), odkazující k autentickým historickým osobnostem českých dějin. V národním kulturním vědomí žili i pod svými přízvisky, která stačila pro jejich plnou identifikaci: Učitel národů, praotec národa, miláček národa, zrádce národa (z dobrého důvodu v *Českém nebi* chybí otec národa, neboť by nikoho dalšího nepustil ke slovu – ne nadarmo se říká „má řečí jak Palackej“). Tato apoziční epiteta constans se postupně z vědomí moderní kulturní veřejnosti vytrácela, neboť v sobě nesla hodnotící kritéria 19. století, která moderní a postmoderní doba prověřila – potvrdila či zpochybnila pravdivost jejich obsahu: Nebudeme pochybovat, že Jan Amos Komenský byl a je učitelem národů, ale zda Josef Kajetán Tyl je stále miláčkem národa, o tom lze vést diskusi, stejně jako o Karlu Sabinovi coby zrád-

ci národa. Autoři hry užívají přízvisek v humorné aktualizaci – spojení jména osobnosti s historicky platným přízviskem dnes působí komicky a dobře ladí s cimrmanovskou poetikou. Autorům je třeba vyslovit dík za to, že v současném českém kulturním vědomí oživilo, co většinová společnost z něj už vytěsnila. V tomto smyslu odvedli kus práce „na národu roli dědičné“.

Čas má neúprosný metr – poměruje, prověřuje, hodnotí a třídí. I v tomto smyslu je možné se Šrámkem říci „Přicházejí, odcházejí“. A u příležitosti jubilejního ročníku festivalu se provokativně básníkovými slovy ptát: „Ještě zníš“, Fráňo Šrámku?

Dnešní středoškoláci většinou nevědí, kdo byli Jeník Ratkin a Vilík Roškot (přestože mnozí znají pojmenovat *Stříbrný vítr* a *Měsíc nad řekou*), v jejich literárním vědomí a povědomí žijí jiní hrdinové – vědí, kdo je Winston a O'Brien, někteří se infantilně vracejí k Adrienu Moleovi, k malému poseroutkovi nebo dívce Aljašce. A je zřejmé, že z anarchistické generace buřičů jsou více než Šrámkovi nakloněni Františku Gellnerovi, který důsledněji než Šrámek stylizoval výraz své sociální i osobnostní deziluze do sarkastického gesta; to rezonuje s dnešním prožíváním světa mladými silněji než Šrámkovy soucitné obrazy ponižovaných ženských hrdinek (např. v básni Ada, Minka, Marta) nebo obrazy silně emocionálního anarchistického vzdoru a agrese v symbolech vlka nebo vzteklych psů: „Že je někde budka psí, / a v té budce vztekli psi, / že vyběhnou z budky psí / trhat, trhat vztekli psi.“ (báseň *Narodil se z první sbírky Života bído, přec tě mám rád*, 1905).

Dnešní chlupci nemusejí strávit v kasárnách dva roky službou vlasti, a tak se možná s nimi mýjejí i Šrámkovy básničky o vojáčkách z jeho druhé sbírky *Modrý a rudý* z r. 1906: „Píšou mi psaní / vojanští páni / a tam stojí psáno / dvanáctého ráno / že já musím rukovat, / oh, rukovat ... já jsem rezervista, / básník,

anarchista, / zpívám si a proklínám, / oh, proklínám.“ A tak mladí možná málo porozumějí i odkazu v textu balady Jaromíra Nohavici *Když mě brali za vojáka*, kde kromě lidové moravské písně a Kainarova Chlapečka zazní i verše: „Co je komu do vojáka, / když ho holka zradila, / na shledanou, pane Fráňo Šrámku, / písnička už skončila.“

Ale ve Šrámkově básni *Rukování se čte*: „Už nám nastal den, a již se to dělá, / dělají z nás v magacíně / převojanská těla... Hlavu měl jsi / a již hlavy nemáš / schoval jsi ji v magacíně, / jestli se s ní shledáš...“ (ze sbírky *Modrý a rudý*). Jak historicky neomezeně příznačné! Vždyť to není jen o vojně a vojácích, stejně jako ve Škvoreckého *Tankovém praporu!*

Jen textům klasické hodnoty se přihází, že po letech, v jiné historické situaci mohou aktualizovat svůj obsah, že některými významy zazní často ještě naléhavěji než v době své geneze a že se jejich smyslu dovolávají nejen noví čtenáři, ale i noví autoři. Šrámkovy texty, jako všechny jiné, stárnou historickým koloritem témat, jejich jazyk nese pečeť své doby (přestože literární generace buřičů anarchistů, revoltující jak v kontextu sociálním, tak literárním, se od dekadentního symbolismu vydala cestou hovorové mluvy a písňové kompozice a texty Šrámkovy, Gellnerovy, Tomanovy a dalších jsou psány češtinou moderní, hovorovou, pro dnešní generaci srozumitelnou). První plán obsahu může zastarávat, ale jde o smysl!

Dovolte osobní vzpomínku: V době mého dětství byl pro mne Šrámek básníkem jediné básně – *Raportu* ze sbírky *Modrý a rudý*. Mně ani mým spolužákům tehdy nevadilo, že jsme tento literární skvost dostali ve škole servírovaný s mylnou kontextovou oblohou – totiž, že touto antimilitaristickou básní autor reagoval na hrůzy I. světové války (domnívám se, že téma textu takový omyl přímo živí, ale neospravedlňuje ho). Plakali jsme – pro padlého vojáka, ale

víc pro hejtmanova koně, neboť „to dobytče se strašně umí ptát, / proč nesmí žít víc“. Nadčasové poslání. Věčně trvajícím smysl básně. Kolika básníkům se tohle podaří?

Když se dnešních středoškoláků zeptáte, kdo je „básník mládí“, po delším váhání odpoví (zeptají se): Allen Ginsberg? Znájí totiž jeho výrok „Nevěřte nikomu, komu je víc než třicet!“ a vědí, že byl králem pražského majálesu v r. 1965. Ginsberg nepochybně básníkem mládí je, mládí dnešních sedmdesátníků, osmdesátníků, vyznavačů stylu hippies. Ale nikdy takové přívěsky neměl, nedostal, prostě dnešní doba přívěska jako epiteta constans nepěstuje – je to ošidné, jak už ukázáno.

My starší však víme, kdo má přívěsko „básník mládí“, kdo vtělil svůj revoluční élanvital do mladých hrdinů svých románů a dramát a lyrických mluvčích básní, včetně trýznivých zklamání, kdo vyjádřil nelehké situace a prožitky dospívajících, ale i vášnivé reakce mileneckých vztahů, nejen v románu *Tělo*.

Vzpomínáme 100. výročí vydání Šrámkova *Splavu*. Je škoda, že tato sbírka ve škole často spadne do zobečňujícího šuplete „Šrámkův antimilitarismus“, popř. „český vitalismus“, (spolu s Neumannovou *Knihou lesů, vod a strání*). Aby nebylo pochyb – *Splav* je antimilitaristický. A je vitalistický, avšak nejen obrazy přírodních krás, které jsou kontrastní kulisou válečnému zabíjení, aby se tím víc zdůraznila jeho absurdnost. Celý *Splav* je vitalistický především akcentem na přirozenost lidského života bez válečného utrpení, na humánní konstanty, na nejjemnější duševní hnutí a emoční záchvěvy lidské mysli a srdce – na poetickou sebereflexi mládí v bouřlivých proměnách jeho identity tělesné i duševní v době dospívání: „Včera mne cos udivilo, byly to mé ruce, / letěly

mi k srdci, padly k němu prudce, / vlny dvě tam o břeh bíly, / ty mne také udivily. // Byla jsem jak rosná louka ranní, / bílý kůň se pásal na ní, / odvírá jsem, bože, celá jiná, / rostou na mně hrozný vína...“ Z básně *Dívka*, která končí provokativní otázkou: „Jsou snad muži loupežníci?“ Tolik něžné a slibné erotiky na ploše tak krátké básně! Kdo jiný dokázal vyjádřit radost i obavu z proměn divčího těla spojených s tušením něčeho převratného? Snad později jen Seifert. A obdiv budí Šrámkův obraz chlapeckého citu zastíraného rádobou chlapeckým slovníkem: „Těch neznám slov, jež řekl bych a plakal“, ale vzápětí dětský mluvčí básně Čtrnáctiletý dodává: „Však zahrádku mám krásnou, z růží sad, ...tam z oněch slov je růží sad.“ Cit se dá zastřít, ale ne umlčet, a pro jeho sdělení jen slova nestačí.

Láska, s Holanem řečeno, „je vždycky nešťastná“, vždycky přináší trápení: „Trápím se, trápím, myslím si, / kde bych tě nejraděj potkal...Bojím se lesa. V poledním lese / kdo miluje, srdce své neunese... Chtěl bych tě potkati v lukách...“ (z titulní básně *Splav*). A zobrazil snad někdo před Šrámkem či po něm zničující milostnou vášeň muže a sexuální akt jako vraždu? Báseň Milenec: „...koho šel zabít, to věděl jeho nůž... o tělo já se postarám už... rozhrnu houští, v němž slavici tlukou, / uvidím, vzkřiknu, uvidím, vyběhnu, / na sedm krásných mečů nalehnu – / pak touhle zabiju rukou.“

Obhajoba cudného citu mládí, lásky, přirozené sexuální touhy i zničující milenecké vášně – erotická témata a jejich poetika jsou ve *Splavu* právě tím, čím Šrámek překračuje dobovou určitost sbírky, smysl těchto básní jako trvale aktuální budou nacházet čtenáři dnes i v budoucnu (i díky moderní, čtenářsky přístupné formě), neboť jejich

obsah je obecně lidský, bytostně se dotýká každého z nás. Jde v tomto ohledu o témata existenciální, o témata mládí a lásky – i našeho mládí a našich lásek a toužení a vášní. Jde o klasickou hodnotu ve Šrámkově díle.

Ne vše, co Fráňa Šrámek napsal, je literární klasikou, ale přívěsko „básník mládí“ má ve vztahu právě k těm klasickým textům své opodstatnění, přestože dnes si doba ani literatura na takové dodatky nepotrpí. Šrámek jako rebel a básník mládí „ještě zní“ a věřím, že kdyby Zdeněk Svěrák měl vedle *Českého nebe* i *České literární nebe*, že by tam Fráňu Šrámků, básníka mládí, jistě pozval. Je známo, že ho má rád. A věřím, že Šrámkovo přívěsko by dnes ani v budoucnu komicky nepůsobilo, má totiž pro charakter jeho tvorby hluboký smysl.

Básníkové jméno v názvu našeho festivalu zavazuje. Obsah festivalu se s proměnami doby, jazyka a literatury mění a bude měnit. Jsme „uprostřed cesty“ – „Ne, nenatrháš s nebe hvězd. / A přece věř, že natrháš. /...snad není cest, jen lidé jdou / a jedna z hvězd je vždycky tvou“ (z básně *Uprostřed cesty*). Jde o zachování konstant utvářejících smysl festivalu, kterým je setkávání lidí se zájmem o českou řeč, jazyk a literaturu. Jde o respekt k tradici a klasice, jedině tak může vyčnívat to netradiční a nové, mladé, jde o smysl, který je vyjádřen už názvem *Šrámkova Sobotka*, obsahujícím jméno klasika české literatury, básníka mládí.

Přátelé šrámkovci, dobrý den a celý týden.

Poznámka: Text byl autorkou prosloven dne 3. července 2016 na soboteckém hřbitově u hrobu Fráni Šrámků v rámci zahájení 60. ročníku festivalu *Šrámkova Sobotka*.

MOJE LETOŠNÍ ŠRÁMKOVA SOBOTKA

Tak Šrámkově Sobotce je už šedesát let. Nebo o deset víc, připočítáme-li „nultý“ ročník z roku 1947? No, to

už je vlastně jedno, každopádně to je dáma úctyhodná, která pomalu přichází do důchodového věku. A tak jsme se

dohodli, že alespoň kousek jubilejního ročníku si nenecháme ujít a ke dnům svátečním přidáme den dovolené.

Nečekejte tedy od tohoto článku nějaké hlubokomyslné úvahy či hodnocení, na papír se mi dere jen několik dojmů a postřehů. Snad k tomu mám oprávnění: už v tom I. ročníku jsem pracoval v organizačním výboru a jako student jsem v Praze hlavně obíhal různé pány profesory se vzkazy od manželů Hejnových. Pak mé aktivity rostly, hlavně jsem se věnoval provádění učitelstva z EXODu (zprvu EVZ) po Sobotecku (jeden rok dokonce ve vojenském na „opuštětku“), od r. 1964 vydávání denního Zpravodaje ŠS a organizování různých legráček; po delší nucené přestávce jsem měl r. 1998 dokonce zahajovací projev a maličko se snažím být alespoň krátkodobým účastníkem dodnes.

První dojmy z letmé prohlídky slavnostně vyzdobeného města jsou převážně kladné: opravené domy na náměstí svítí jasnými barvami, novotou povrchu voní Malé náměstí i Baštecká ulice, k dalšímu životu se nadechly či nadechují kostel, okresní dům (tedy zdravotní středisko), nádraží, Gansův a Horynův dům, do dálky září maják Humprechtu. Fungují obchůdky, pohostinství, penzióny, Šolcův statek, knihovna i informační středisko, chloubou jsou rozšířená škola i školka, město se rozrůstá. Lešení je u drogerie, v plánu je renovace stadionu – ještě kdyby tak došlo brzy na Pažoutův, Bednářův a Diviškův dům, říkám si.

Pak první akce slavnostního týdne: krásná vernisáž krásné výstavy fotografií Jiřího Demla ve školním atriu v sobotním podvečeru. Tedy Jiřího Demla ml., protože jeho otec už deset let odpočívá na Valašském Slavíně. Ale i Juru přeče jen najdeme v Sobotce – na řadě dokumentárních synových snímků ze Šolcova statku.

A honem na Humprecht. Mohu o tom půvabném večeru psát, když se na jeho úspěchu podílela dcera Eva? Ale ano, zaslouží si to. Trvalo jí to řadu let, než s doc. Zdeňkem Hojdou a dalšími kolegy dovedla na svět dvoudílnou knihu Heřman Jakub Černín na cestě za Alpy a Pyreneje, za níž kolektiv autorů a editorů dostal cenu Magnesia

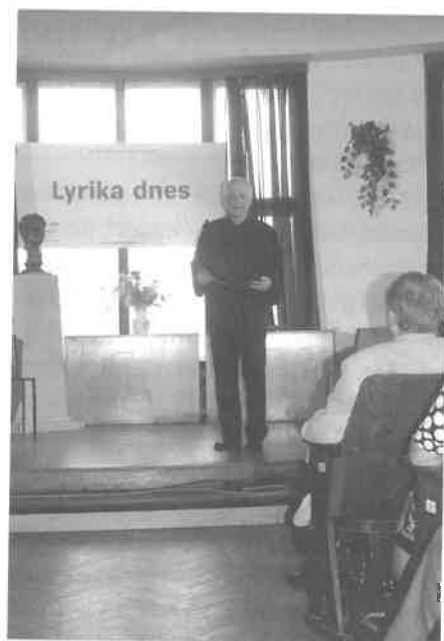
litera. Vybrané ukázky doprovázené báječnou dobovou muzikou zaznívaly v tajemném šerosvitu jazykem konce 17. století, před námi oživaly ve slovech cestovního deníku osobnosti mladého kavalíra Heřmana Jakuba, jeho starostlivého otce Humprechta Jana i nešťastné matky Diany Marie. Jen prostora byla trochu stísněná, zájem „domácích“ i „šrámkovců“ přesahoval kapacitu sálu.

V neděli jsme stihli zahájení v sále spořitelny. Promiňte, nebudu o něm psát, šrámkovské uvedení do lyriky a poctu stému výročí I. vydání Splavu (zdůrazňuji Šrámkova Splavu) si představuji trochu – ne, hodně jinak... Jen si myslím, že by to byl vhodný pořad někdy večer do zahrady Šrámkova domu, ne na zahájení. Ještěže mile vystoupil pan starosta a Ing. Josef Jindra, ještěže dostal na závěr slovo prof. Aleš Fetters.

A tak jsme se odpoledne vydali s Hankou a Jenkou osvěžit se a nadýchat se svátečního vzduchu. Přes Spyšovou, lukami a lesem, jsme si to po zelené značce namířili do Markvartic. Podívali jsme se ke kostelu a ke kostnici, pozdravili jsme lípy – stařenky, prošli oba hřbitovy, udělali si několik snímků a už jsme zase spěchali po silnici do Sobotky osvěženi ptáčnicemi a krásnými dalekými výhledy k Bezdězu.

Čekal nás totiž jeden z vrcholů soboteckého pobytu – koncert trumpetisty České filharmonie Mirka Kejmara a varhaníka Aleše Bárty v kostele. Bach, Mozart, Dvořák a další – zcela naplněný chrám ani nedýchal a oba umělce odměnil neutuchajícím potleskem. Rádi jsme s Mirkem a Olinkou Bičíškovou poseděli po koncertě v útulném sále Pošty, vzpomínali a poslouchali Mirkovy zážitky z cest po světě i vzpomínky na sobotecké mládí.

V pondělí jsme vyslechli velmi dobře strukturovanou přednášku Pavla Šidáka o lyrice jako součásti literatury a jejích specifických druzích. Sobotckým chybělo snad jen malé upozornění na ghazely Václava Šolce. Podobně perfektní byla úterní přednáška doc. Jiřího Brabce o lyrické poezii Fráni Šrámka, Jaroslava Seiferta a krátce i Ivana

Šrámkova Sobotka: Alfred Strejček

Blatného. Ve středu dala přednáška dr. Marie Langerové – lépe řečeno její rozhovor s básníkem a pamětníkem šedesátých let Miloslavem Topinkou – možnost nahlédnout do literárního dění před půl stoletím.

Odpolední pondělní beseda v Domě s pečovatelskou službou o četbě knižních děl v rozhlase nebyla náročná, a tak jsme ten den a v úterý stihli projít další festivalové výstavy. Bylo jich letos opravdu hodně: ve spořitelně politické karikatury Františka Bidla, instalované Památníkem národního písemnictví (otázka je, proč právě Bidlo na festivalu věnovaném lryrice dnes), v Šolcově statku krajiny našeho okolí malíře Jaroslava Šámala a v Lapidáriu moderní plastiky podob významných kulturních osobností německého sochaře Heriberta Marii Stauba. Zaujal mne téměř úplný soubor plakátů dosavadních ročníků festivalu na zahradě knihovny (proč ale zůstala utajena jména jejich tvůrců?), nadchly mne v knihovně sobotecké motivy ve výtvarných projevech žáků Adély Brabcové ze zdejší školy v čele s náročným modelem soboteckého náměstí. Knihovna zajistila i drobnou výstavu k 140. výročí vzniku pedagogického časopisu Komenský. Roztomilé byly obrázky dětí z mateřské školy v cukrárně. Končila bohatá výstava

k výročí Klubu přátel města Sobotky ve zdravotním středisku. A nelitoval ani ten, kdo znovu zašel na Humprecht: kromě restaurovaných maleb Richarda Wiesnera v hodovní síni zhlédl i výstavu přírodních motivů Vlasty Brožové, neuvěřitelně bohatou dokumentární expozici k 110 letům železnice – trati Mladá Boleslav – Stará Paka a v podkroví neméně zajímavou výstavu o trampingu v Českém ráji. Kdy stihl návštěvník festivalu všechny výstavy obejít, to nevím. Ale stály za to.

Potkali jsme se s paní Hanou Maciuchovou, s Hankou Kofránkovou, Ing. Josef Jindra přivedl na besedu spisovatele, zubního lékaře a organizátora

kulturního dění na Jičínsku MUDr. Václava France, pozdravili jsme se se starými známými „šrámkovci“ z minulých let a desetiletí.

Pak přišel další z vrcholů letošního festivalu – středeční večer Alfreda Strejčka a Jitky Molavcové v nabitě spořitelně. Uvedli Modlitby a meditace o lásce a naději. Nebyli v Sobotce poprvé (Fred zde jednou účinkoval i v zeleném jako voják základní služby), mají zde i v širokém okolí spoustu nadšených posluchačů. Jejich recitační i hudební projev byl bezchybný. Právem nakonec povstal celý sál, právem si vysloužili dlouhotrvající ovace vstoje. Je dobře, že podobné pořady a tako-

víto interpreti jsou součástí programu našeho festivalu, že jeho účastníci i sobotečtí občané na ně s dychtivostí čekají a mladí studenti a učitelé mohou poznat nádhernou klasickou recitaci. Jitko a Frede (i letos nepřítomný Štěpáne), díky a na shledanou!

A to bylo letos vše. Práce volala, museli jsme poslechnout a jet zpět do Prahy. Bylo by však nevděčné odjet bez poděkování Městu, Středisku městské kultury, Městské knihovně, Humprechtu – ale také báječnému prostředí a personálu v hotelu Pošta a v cukrárně Stáza, paní Evě Kuželové v Ilonce atd., atd. Díky a na shledanou!

Karol Bílek

DOSPĚLÝ SPLAV!

Nedá mi, abych se alespoň několika slovy nezastavil u letošního 18. ročníku Splav!u. Nezapírám, nemám ho rád. Stačil jsem přečíst jen první čtyři čísla a dojem mám stejný jako z předchozích ročníků: redaktorky a redaktoři, („tým budoucích osobností české publicistiky“ – snad budoucí novináři – nevím, z představení redakce v 1. čísle jsem pouze seznal, že jedna editorka je „narcistní blondýna“, charakteristikám ostatních šesti moc nerozumím, údajně jde o „osobnosti přidrzlé, neuctivé, v reflexích však pedantsky důsledné a poctivé“) se namyšleně či jak to napsat předvádějí a co nejvíce bodů programu netolerantně zkritizují. Kritizovat je právo každého, i současného mládí. Ovšem „splav!áci“ chtějí kritizovat za každou cenu. Uvědomují si to a napsali v úvodníku 1. čísla: „Jestliže ale čekáte, že Splav!... budete moci nazývat „soboteckým“, nikoliv „sebestředným“, ... jste na velikém omylu.“ Na vybrané pořady jdou s předem negativním a ironizujícím hodnocením (např. pan Chaloupecký, č. 4, s. 7). A jednu anketní rubriku nazvali Sobotečtí nás (ne)chtějí? Eva Marková výslovně přiznává: „Vloni jsme klesli dost nízko a letos začínáme tam, kde jsme skončili.“ (č. 1, s. 10)

Opakuji, nic proti svobodnému slovení vlastního názoru. Ale měl by být uvážený. Je zajímavé, že kritického posudku (či odsudku) se dočkaly dva nejnavštěvenější a nejočekávanější pořady: koncert v kostele a pořad Alfreda Strejčka a Jitky Molavcové. Tak se u jejich hodnocení v 2. čísle, (s. 7-8) zastavme. Koncert navštívil pan Jan Henyš, všiml si barokně kudrnatého oltáře obletovaného betonovými sochami andělů. Sobotecké publikum ohodnotil

myšlenkou o varhanních evergreenech, „díky kterým si návštěvníci a návštěvnice mohli utírat slzy dojetí vytištěným programem, který dostali před koncertem, aby věděli, kdy už můžou tleskat.“ A Zdeněk Ježek doufá, „že slovnutý hudebník příště přijde s pozounem. Nebo třeba s lesním rohem.“ Tomáš Chaloupecký ohodnotil výkon Alfreda Strejčka a Jitky Molavcové jako „dvánáct tun bezobsažného patosu“ a přidal další ironické poznámky (č. 4, s. 7). Za-

Šrámkova Sobotka: H. Maciuchová a J. Molavcová

jímalo by mne, jak by Splav! ohodnotil další vrcholný pořad festivalu – sobotní čtení z cestovního deníku Heřmana Jakuba Černína na Humprechtě. Nevím, zda tam někdo z redakce byl a nemaje co kritizovat, raději pomlčel – faktem je, že o pořadu se čtenáři Splav!u nedočetli ani slovíčko. (Dodatečně v Praze jsem se zato dozvěděl, že zástupci Splav!u se sklenicí piva navštívili pořad Ludka Munzara a Františka Novotného, z něhož odešli předčasně s hlasitými výkřiky „Fuj!“ aj.).

Abych jen neměl připomínky: velmi se mi zamlouvalo zařazení seriálu dobových recenzí I. vydání Šrámkova Splavu. Připravil ho Jan Smolka a měli by si ho prostudovat všichni, kdo mají Splav rádi. Smolka také ve 3. čísle Splav!u informuje o historii Šrámkových Sobotek na internetu a vyzývá k do-

plnění informací. Mj. píše: „Zvlášt bychom stáli o podklady k 10. ročníku (1966)“. Nestačilo by podívat se do 3. ročníku Zpravodaje Šrámkovy Sobotky (1966), kde je program i hodnocení, nebo do šesti čísel Zpravodaje 10. Šrámkovy Sobotky, který tehdy vycházel denně na cyklostylu? (Pokud ovšem nevádí, že již tam jsme psali pochvalně o Alfredu Strejčkovi).

O vrcholných pořadech 60. Šrámkovy Sobotky bylo prý dokonce naznačeno, že byly do programu prosazeny domácí staromilskou částí přípravného výboru festivalu. Nechci stavět bariéry mezi domácí obyvatelé a hosty festivalu. Ale není malá návštěvnost většiny pořadů ze strany Soboteckých způsobena i touto dělicí čarou? Uměle budovanou? Neslouží tomu i ony posměšky ve Splav!u? Není Splav! plný teoretic-

kých pouček a cizích slov Soboteckým nesrozumitelný? Je to denní časopis soboteckého festivalu? Je festival a jeho časopis určen i Soboteckým?

Šrámkova Sobotka je a musí zůstat součástí soboteckého kulturního života, sobotecké kulturní tradice. Právě ta tradice dělá Sobotku Sobotkou, díky ní se o Sobotce ví, hovoří a píše. Díky ní tu vyrůstají a hlásí se k ní Mirkové Kejmarové, díky ní se sem vrátil natrvalo Josef Jindra a Josef Kettner, díky ní sem jezdili a jezdí Luděk Munzar, Josef Somr, Alfred Strejček... A právě tak musí v každém ročníku festivalu být zastoupen Fráňa Šrámek. Bez něho by se festival neměl právo nazývat jeho jménem.

Díky všem Soboteckým, kdo tyto tradice pomáhají pochopit, udržovat a oživovat.

Karol Bílek

DOPIS ŠRÁMKOVĚ SOBOTCE

Vážená a milá Šrámkova Sobotko,

dovoluji si Tě pozdravit a popřát Ti k šedesátinám jen všechno nejlepší. Jsem jen o tři roky starší, jsme vlastně skoro spolužačky. Ze sobotecké školy Tě ale znám jen „jako pojem“. O prázdninách jsem z Malechovic do Sobotky moc nejezdila. Osobně jsme se seznámily až na střední škole. Zásahu na tom má náš vzdělanci obývaný sousední Žďánek. Nikdy nezapomenu na povznášející pocity, které mě zaplavily v sále spořitelny na mém prvním zahájení v roce 1969. Vysokoškolský profesor,

estetik PhDr. Mirko Novák a jeho žena PhDr. Eliška Nováková mě vzali na festival s sebou a dokonce seznámili s tehdy přítomnou spisovatelkou Jarmilou Glazarovou. Moc jsem toužila s Tebou se kamarádit. Vždycky jsem se snažila přátelit se s tvůrčími lidmi, kteří něco umí, jimž je radost naslouchat, hodně se od nich naučit. Obohacují a rozšiřují naše obzory. Díky Tobě, milá Šrámkova Sobotko, jsem poznala spoustu takových skvělých, moudrých a krásných lidí. Zažila nepočítaně zajímavých přednášek, besed, divadelních a hudebních vystoupení a koncertů, výtvarných

výstav, inspirativních setkání a navázala trvalá přátelství se stejně naladěnými lidmi. Vděčím Ti za bohatě prožívaný život. A nejen já. Pro celou naši rodinu jsi kamarádkou. Na setkání s Tebou se každý rok těšíme. Děkuji Ti za nezapomenutelné chvíle přátelského souznění.

Vážíme si všech, kteří se s upřímným zájmem snaží pokračovat v obdivuhodné tradici, s úctou a pokorou navazovat na předcházející generace. Do dalších mnoha let Ti přeji moudré a osvědčené organizátory a vnímavé a vděčné účastníky.

Na příští setkání se těší a přátelsky zdraví

Alena Pospíšilová,
emeritní knihovnice

DO SOSNOVÝCH LESŮ ZADUL ZE ZÁMECKÉ VĚŽE ROH

aneb Program letošních oslav 350. výročí od zahájení stavby zámku Humprechtu zahájen

Letošní bohatý program připravený k připomínce uplynutí 350 let od podepsání smlouvy o stavbě zámku byl odstartován v pondělí 13. června. Pod záštitou starosty města Sobotky Lubora

Jenčka bylo připraveno slavnostní setkání lidí spřízněných osudem, volbou nebo povoláním s Humprechttem. Sešla se řada významných hostů, ale i těch domácích, věrných příznivců a milovníků zámku.

Před 11. hodinou zazněly slavnostní fanfáry z ochozu. Poté, přesně v celou, zaplnily hodovní síň několikanásobnou ozvěnou tóny lovecké borlice. Ve slušivé myslivecké uniformě tak zahájil

hudebník František Kozderka slavnostní setkání. V podání recitátora Josefa Kettnera zazněly tři básně napsané se stejným názvem v širším časovém rozmezí - HUMPRECHT z pera Svatopluka Čecha, Fráni Šrámka a Josefa Brože.

A pak už mile a vlídně, jak je jejím příjemným zvykem, uvítala přítomné paní kastelánka PhDr. Dagmar Faměrová. První slovo předala významné historičce, autorce nové koncepce vnitřního vybavení a dlouholeté ochránkyni zámku, pracovníci Národního památkového ústavu v Praze paní doktorce Nadě Kubů.

Ve svém srdečném a krásném projevu připomněla jedinečnost stavby, historickou hodnotu i snahu o co nejlépejší přiblížení možného vybavení z doby jeho největší slávy.

Významného ocenění se dostalo zámku v roce 2008, kdy byl prohlášen Národní kulturní památkou. Je jen škoda, že se tato „kvalifikace“ dotýká pouze stavby, nikoliv bývalé obory, dnes všem přístupného zámeckého parku.

V dalším přiblížení novějších osudů našeho zámku pokračoval „nejstarší přítomný průvodce“ historik a rodu-věrný Soboták Karol Bílek. V podtextu jeho vystoupení bylo cítit to tolik potřebné rodáctví a vlastenectví, které v minulosti pomohlo zámek zachránit před chátráním, bez kterého se ale neobejde ani v naší současnosti.

Zámek Humprecht: Veronika Vildmanová

S aristokratickým šarmem a noblesou přednesl svůj připravený projev přímý potomek zakladatele zámku pan Ing. Tomáš Czernin. Jeho zamyšlení je v plném znění v tomto čísle Zpravodaje otištěno.

Závěrečné slovo patřilo starostovi města panu Ing. Luboru Jenčkovi. Je radostné a potěšující, s jakým zájmem a odborným nadhledem pan starosta vnímá zámek jako nedílnou součást Sobotky a významnou dominantu a památku Českého ráje. Věříme, že se podaří naplnit smělé plány představitelů města a získat potřebné finanční

prostředky na zvelebení okolí i zámku samotného.

Příjemnou tečkou za slavnostním setkáním bylo hudební vystoupení.

Za kytarového doprovodu učitelky ZUŠ Markéty Kněžů zazpívala tři italské písně z přelomového období renezance a baroka sopranistka a bývalá humprechtská průvodkyně Veronika Vildmanová.

Všem, kteří přispějí k rozvoji a zachování zámku Humprechtu v co nejlepším stavu pro další generace patří naše upřímné poděkování.

Alena Pospíšilová

CZERNINOVÉ, SOBOTKA A HUMPRECHT

Vážený pane starosto, milá paní kastelánko, vážení přátelé.

Scházíme se zde dnes, abychom si připomněli 350. výročí podpisu smlouvy o výstavbě loveckého zámku Humprecht. Smlouva byla uzavřena mezi mým předkem Humprechtem Janem Czerninem z Chudenic a známým italským architektem Carlem Luragem.

Zámek Humprecht je díky svému věžovitému provedení ojedinělou stavbou v rámci české historické architektury. Bez nadsázky lze říci, že je jedním z drahokamů v koruně stavebního díla našeho rodu a zvláště Humprechta Jana Czernina.

O důvodech, proč byl Humprecht postaven právě v této podobě, se můžeme dohadovat. Úvah o tom je několik a zřejmě nejnámější je teorie o tom, že Humprecht Jan chtěl vybudovat památník svému strýci Heřmanu Czerninovi, jehož dědicem byl. Heřmanovi vděčí naše rodina, včetně Humprechta Jana, za mnohé. V první řadě za hraběcí titul, který sice dnes již nebudí takový respekt a zájem jako dříve, ale v době zmiňovaných Czerninů byl velmi důležitý.

Hrabě Heřman byl údajně na jedné ze svých dvou misí do otomanské Porty dočasně uvězněn v tzv. Galatské věži

v Istanbulu na příkaz tehdejšího sultána Murada IV. A právě tuto událost by měl zámek Humprecht připomínat. Teorii o památníku věznění Heřmana Czernina se pokusil vyvrátit již slavný přední český historik dr. Josef Pekař ve své *Knize o Kostí*. Faktem však je, že zámek Humprecht se Galatské věži tak trochu podobá. Takže kdo ví...

Dovoluji si historikům nabídnout ještě jednu možnost, proč je Humprecht vlastně věž. Důvod je možná prostý. Jeho stavebník se chtěl vyhnout dalšímu nepochopení a ostudě. Když Humprecht Jan stavěl Czerninský palác

Zámek Humprecht: uprostřed kastelánka PhDr. Dagmar Faměrová, vpravo Ing. Tomáš Czernin

na pražských Hradčanech, dostal prý slušnou lekci ze skromnosti. Chtěl totiž udělat dojem na císaře Leopolda I., kterému své ještě nedokončené pražské sídlo s velkou pýchou ukazoval. Císař se prý na palác téměř nepodíval a údajně řekl: „Vypadá jako velká stodola bez vrat.“ Nemohu si pomoci, ale Humprecht jako stodola při nejlepším vůli nevypadá.

Pokud dovolíte, rád bych zde u příležitosti založení zámku Humprecht, pohovořil o něčem, co mě napadá vždy, když stojím před dílem mých předků. Je to úcta k tradici, vědomí zodpovědnosti za naši krajinu a zem, kterou naši předci budovali, zvelebovali a předávali dalším generacím svých potomků, až se tato zodpovědnost a z ní vyplývající povinnosti přesunuly až na nás.

Nehovořím zde o společenské třídě aristokratů. Ani nemohu, protože každý z nás má své předky, kteří pochopitelně disponovali, tak jako my dnes disponujeme, různými prostředky a společensko-sociálním postavením.

Nicméně naši předkové, každý svým dílem, a každý dle svých možností, investovali nezměrné úsilí k zachování a růstu své rodiny, svého hospodářství, svých potomků.

Naši předkové, bez rozdílu stavu, si velmi dobře uvědomovali a také přijímali tento úděl jako samozřejmou povinnost. Musím položit otázku, zda i my, naše generace, přijímáme dary našich předků a povinnost o ně pečovat a předávat generacím budoucím s takovou samozřejmostí, jak to dělali oni. Kladu si otázku, zda si ještě stále uvědomujeme naši příslušnost k naší zemi a naši národní identitu. Naši předkové v době výstavby zámku Humprecht si takových věcí byli velmi dobře vědomi. A to bez zatěžujících nacionálních přívlasků, jimž vděčíme za tolik utrpení ve světě posledního století. Naši předkové si pochopitelně své češství, němectví či vlašství, apod. velmi dobře uvědomovali ovšem v duchu patriotismu, nikoliv slepého nacionalismu.

Vždy, když stojím před památníkem svých předků, uvědomuji si, že jsem zavázán jim i mým potomkům prací na zachování toho, co mě bylo předáno a co jednou budu předávat jim. Je to tak s námi se všemi. Česká krajina, naše země, naše Evropa je památkou a tradicí, kterou nám společně předali naši společní předkové. My je budeme předávat našim dětem a ony zase svým. Je na nás, zda uspějeme a zda vychováme naše děti tak, aby uspěly ony před námi a před svými potomky. Přeji nám všem, i těm, kteří přijdou po nás, aby se nám to dařilo.

Domnívám se, že není důvod k přehnanému pesimismu. I v dnešní době, kdy se sluší žehrat na poměry, nepovedenou mladou generaci a Bůh ví, co všechno ještě, vidíme, že se daří navazovat na práci našich předků a pokračovat v jejich díle. Dnešní den je toho důkazem. Zámek Humprecht zde jako památník hraběte Humprechta Jana Czernina a možná i Heřmana Czernina stojí dodnes. Štafetu péče o něj již převzali jiní. Humprecht Jan by se pravděpodobně velmi divil, kdyby věděl, že jsou to volení zástupci občanů jeho kdysi poddanského města Sobotky. Na společenském uspořádání však vůbec nezáleží. Soboteckým se to daří velmi dobře. A za Czerniny, za všechny návštěvníky a milovníky našich dějin a památek jim za to vřele děkuji.

Ing. Tomáš Czernin

Poznámka: Projev byl přednesen na setkání přátel Humprechta k 350. výročí jeho vzniku dne 13. června 2016. Promluvili zde i PhDr. Nada Kubů, starosta města Ing. Lubor Jenček a Karol Bílek. Ing. Czernin užívá rodové jméno v historické podobě podle starého českého prapovpisu – stejně jako další české šlechtické rody Lobkowiczů, Kolowratů aj.

ZÁMEK HUMPRECHT SLAVÍ 350 LET

Jak už se psalo v předešlém čísle časopisu, lovecký zámek nad Sobotkou slaví 350 let od podepsání smlouvy o stavbě. My jsme se rozhodli slavit

básní. V tomto čísle přinášíme báseň Humprecht z pera současného soboteckého básníka Josefa Jindry. V říjnovém vydání se můžete těšit na báseň

Humprecht, Svatopluka Čecha, která zazněla z úst recitátora J. Kettnera u příležitosti slavnostního setkání a zahájení oslav.

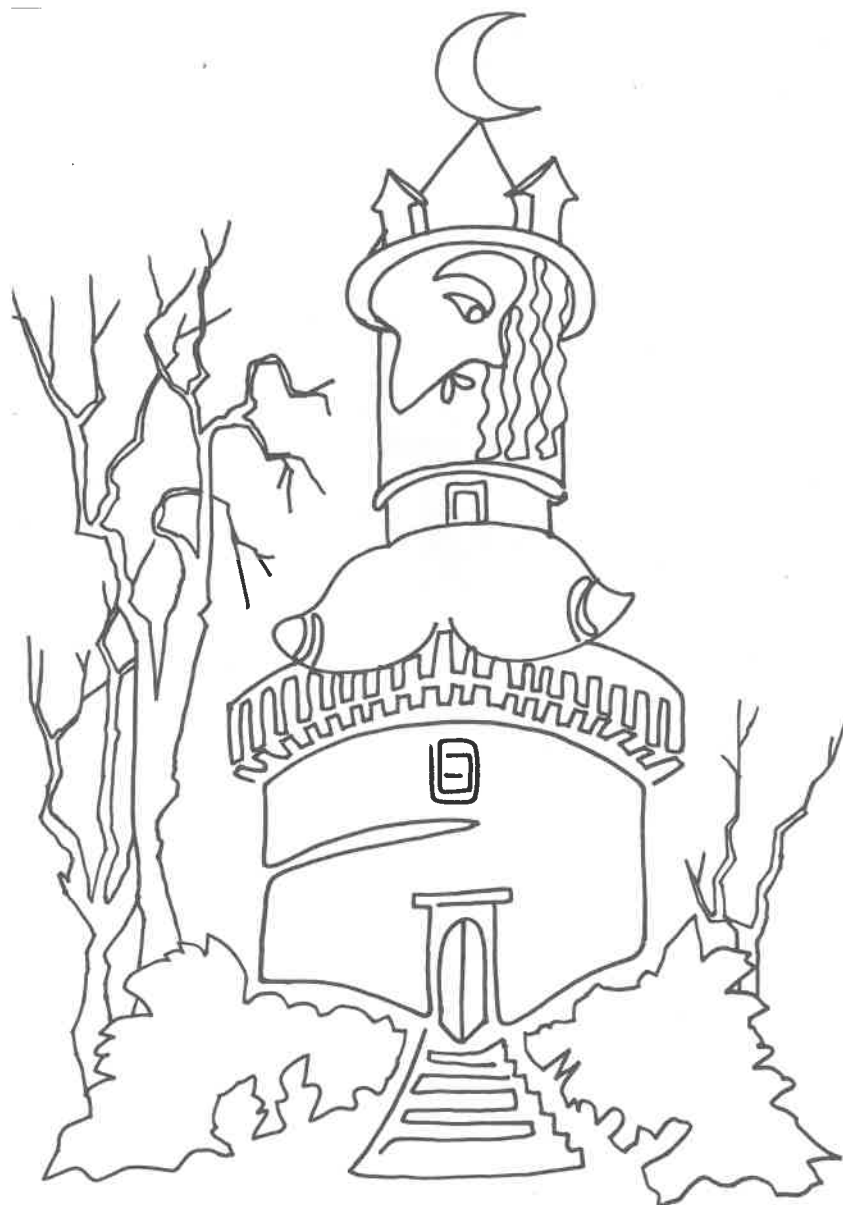
Josef Jindra

HUMPRECHT

Krok za krokem
po úzkém ochozu
očíma s výšky
posbírat
město do uzlíčku
Obraz za obrazem
ve svátečním rámu
Obejmout v ramenou
kraj lásek a flámů
a se světlem za hory
přes zábradlí

Z vysokých rozhleden
dívat se domů
či zpátky se vracet
z odvátych let
zašumí krev
až tep se za hlasem
jen těžko ukryje :
Vidiš !
Tamhle je !
Tamhle přece !
Ta bílá tečka
pod obzorem v dálce !
Tam na slunci !

Ta která do srdcí
zaznívá loutnou
Ta vlídná stráž
nad vzácnou vázou
domova

Kresba: Kateřina Krausová

ŠEDESÁT SOBOTEK A STO LET OD SPLAVU...

Festival Šrámkova Sobotka je pro město velkým svátkem, zvláště je-li to ročník s pěkně kulatým označením. A je-li k tomu ještě to nejkulatější výročí prvního vydání Splavu! A tak by laik i rodák právem očekávali velkolepé zahájení, fanfáry z kostela, hudbu před vchodem do budovy spořitelny a ten vchod že bude ověnčený. Nestalo se tak a ani ten plot naproti vchodu nebyl odstíněn, jak pan místostarosta před dvěma lety sliboval jako svůj předvolební slib. Byla to Šrámkova Sobotka jako

každá jiná. Jen snad v srdcích věrných účastníků plál oheň nadšení, nostalgie a vzpomínek. A náplň a program byly zase tak rozsáhlé, že by se jen trochu podrobnější obsah nevešel na sto stran.

Při zahájení mě potěšil projev starosty Jenčka a říkal jsem si, že konečně má Sobotka vtipného a inteligentního starostu. Řada přítomných nebyla spokojena s programem zahájení – ostatně jako každý rok, a chválu zas vyjadřují jiní –, ale mně se rozčuchané a rozverné „čekání na celebrity=uměl-

ce z Prahy“ v sestavě režiséra Kačmarčíka velice líbilo a někým nelibě přijímané „přehrávání“, ale humorné ztělesňování představy režiséra Martinou Longinovou se zapojováním „domácích umělců“, se mi líbilo také. Dočkali jsme se tak mnoha radostně přijímaných přednesů Šrámkovy poezie, čehož bychom se jindy, pod nátlakem „papalášské normy zahájení“, dočkali jen těžko. A já bych při tom úspěšném zahájení přidal ještě dvě pochvaly: Nejdřív za hezkou a praktickou programovou

Šrámkova Sobotka: divadelní představení – Kabaret nahatý Shakespeare. foto: J. Prokopius

brožuru a pak paní Pavlíně Havlové, že zrealizovala svůj nápad s vydáním faksimile prvního vydání *Splavu* z roku 1916, pochopitelně za pomoci dalších členů Přípravného výboru (např. Ediční poznámku sepsal Jan Smolka atd.). Vysloužil jsem si jeden výtisk, je to líbezná knížka a památka a mám z ní radost. Ale poděkovat paní Havlové zase naopak nelze, že se v programové brožuře neobjevila pozvánka na snad „sobotecké vyznání Šrámkovi“ na hřbitově u jeho hrobu, které se fakticky podařilo zatajit. Přitom tam byl znamenitý přednes doc. Lederbuchové jakožto rozbor *Splavu* a Šrámkova takto jedinečného a jako vždy nádherný přednes básně Sobotka Romanou Sittovou, což tedy ona stoprocentně umí. Přesto se mi zdál její projev o poznání „civilnější“ než ty dřívější, „dramatické“, a myslím si, že kvalita neutrpěla, spíš naopak. Jinak nic neobvyklého, jen ty zahajovací fanfáry z ochozu Humprechta byly navíc.

Tento pořad měl základ v původní představě Pavlíně Havlové, myslím však, že spolupráce Havlové s režisérem Kettnerem omezila poetiku a posunula ho ke vzpomínkové panychidě. Proč?

A zatímco tento pořad probíhal absolutně bez zájmu redaktorů festivalového deníčku *SPLAV!*, zuřila v Měst-

ském divadle názorová bitva o inkluzi, tedy zda mají méně způsobilí žáci chodit do společné třídy s těmi způsobilými. Prostor divadla byl zcela zaplněn a všichni redaktoři *Splavu* byli asi tam. K čemu Šrámek? Přívrženci Šrámkova byli odsunuti na hřbitov. Chyběli tam ale sobotečtí občané, kteří o akci nevěděli.

Nemohu své subjektivní názory prohlašovat za právoplatné, nemohu být ani glosátorem všeho, co 60. ŠS nabídl. Takže jenom z karafy čisté vody, která pro mě byla pitná, ale jen málo doušek jsem upil.

Pondělní přednáška Pavla Šidáka (Lyrika, její povaha a její místo v celku literatury) už v syllabu přinesla rozvrstvení formy lyrické literatury a chápal jsem to jako poslední rozšíření a pohlazení forem (veršových i jiných) a způsobů vyjadřovací techniky krásné lyrické poezie. Skoro mě to nutí napsat „bývalého“ uspořádání slov a rýmů, což se dnes už nenesí, jak se k tomu podepsala a přizvukovala 60. ŠS a stala se přirozenou tribunou slov, pro mě nepřijatelných. K tomu později. Možná ale říci, že v tomto rozměru ještě poetickém byla přednáška něco jako trochu rozšíření Poetického slovníku Josefa Bruknera a Jiřího Filipa z roku 1997. Odpolední autorské čtení

Radka Malého mě zklamalo. Od autora mnoha krásných básní použitých kdysi i v soutěži Šrámkovy Sobotky byla především veršovaná literatura pro děti. Povídaní o postavení a životní úrovni básníků v Německu a jen málo veršů pro dospělé, které nám však nenechal ve spěchu strávit. Těžko brát jako přínos Šrámkově zvidavé Sobotce.

Odborná přednáška Jiřího Brabce (Ztráty a nálezy. Glosy k poezii Fráni Šrámka, Jaroslava Seiferta a Ivana Blatného) byla očekávána přeplněným sálem spořitelny. Lektor se však přesně řídil časovým rozvrhem, měl dlouhý obecný úvod, takže glosy k prvním dvěma autorům už přerostly čas a Ivan Blatný, na kterého se všichni těšili, zůstal jen v krátkosti jako nedopsaná stránka – prostě skoro nebyl. Pro čtenáře poezie a návštěvníky Šrámkových Sobotek nebyly přednášené glosy neznámé. Sám připojím jednu mně známou z Jaroslava Seiferta, který náraz přestal psát své nedostizné rýmy a zpěvné kantilény, protože ucítil potřebu vyjadřovat se přesněji a zde je rým jistou překážkou, neboť takový s přesně potřebným významem třeba ani není. A tak proto verš úplně volný a přesto znějící básnický. Veliký potlesk, ale čekal jsem víc, něco nového a překvapivého.

Odpolední autorská čtení rozdělila účastníky na dvě skupiny: buď prozaička Alena Zemančíková s četbou ukázek ze svých povídkových knih, anebo známý jičínský autor Václav Franc spolu s hudební skupinou Ze šuplíku, malého souboru Dany Beranové, básnířky, spisovatelky, textařky a zpěvačky, pro niž její manžel skládá vydařenou hudbu s oceněními. Václav Franc je básník, spisovatel a spisovatelský funkcionář Východočeského kraje, vydavatel literárního časopisu ČAJ a spolkového KOBRA a také organizátor literární soutěže Řehečská slepice (již 15 ročníků) atd. Stalo se však, že pro vážnou rodinnou nehodu nemohla se skupina Ze šuplíku zúčastnit a Václav Franc – ač přednes ukázek za nepřítomné mohl zastat sám – tu hudbu potřeboval a to

pro různá období básníků: Puškin, Skánel, Žáček. A hudba chyběla a já jsem měl tento pořad uvést. Vše se vyřešilo, když o polední přestávce paní Havlová s Tomášem Tkáčem našli Šuplíky a internetu, stáhli na CD a právě včas přinesli.

O průběhu paralelního čtení Aleny Šemančíkové mám jen kladné informace.

Autorské čtení Přemysla Krejčíka, dalšího člena Pardubické fakultní básnické školy a šéfredaktora literárního časopisu Partonyma, bylo nevlídně postřeno lijákem, který bubnoval na střechu rychle přineseného velkého přístřešku. Rušil bubnováním mnohá slova, což ozmrzelo i další diváky. Erotická poezie, snad prožitá, možná neprožitá, v duchu malomyslná, ale žádoucí a přijatelně smyslná, vzývající, by zasluhovala lepší podmínky pro poslech. K tomu případu a také k většině dalších pořadů pořádatel organizace (MKS) měla být vážná, zda by se pro potřeby i nepřítomných diváků alias čtenářů, nemohla od čtoucích autorů zakoupit jedna knížka k prvnímu seznámení s autorem na Šrámkově Sobotce. Tuším, že dříve se tak činilo.

Představení Alfreda Strejčka s Jitkou Molavcovou bylo očekáváno starší částí Šrámkovského publika se zřetelným těšením, zatímco mladší část publika se zdá jejich každoroční účinkování se stejným či velice blízkým prováděcím způsobem příliš jednotvárné a posuzují ho s ironickým nadhledem. Přesto bylo vystoupení o náboženství, o Bohu a o lásce veškerým obecnějším nadšeně přijato potleskem ve stoje.

Společné vystoupení PhDr. Marie Langerové a Miloslava Topinky přiblížilo dobu šedesátých let, básníků tzv. Sirotků, např. právě Topinky, Gruši, Wernische, Brouska, začínajícího Hrabala a jiných. Topinkova kniha Utopír byla už tehdy v mé knihovně a přemýšlel jsem, proč autor vytváří jakousi novou básnickou řeč (což je mi již jasné, protože vývoj literatury navzdory socrealismu vyžadoval hledání nových, neprůzkoumaných cest). Brouskovu báseň začínající Pokání na potkání...

Šrámkova Sobotka: koncert v kostele Maří Magdaleny – A. Bárta a M. Kejmar

jsem léta měl na pracovním stole. Pro informované velice pěkná přednáška.

Ivan Motýl a jeho černý almanach Briketa mě neuchvátil. Poezie v tom nebyla, natož lyrická. Náznakem opět rozvířil zpochybňování Bezručova autorství, což ovšem zjevně má trošičku pravdy. Pořady v DPS jakožto vzpomínky na dávná rozhlasová čtení byly jistě hezké, vzpomínky něžné, velcí autoři zašlých let, ale bohatě navštívený pořad skoroobčanky Sobotky Hany Maciuchové byl prodchnut nejen vzpomínkami, ale i jejím dalším pracovním programem. Čtvrteční přednáška doc. Pilaře o totální a trapné lyrice českého undergroundu snad měla vyvolat obdiv k této zakázané kultuře. Bral jsem už tehdy tuto poezii (lyriku) skutečně jako trapnou a v diskusi jsem se mohl přesvědčit, že tak nesoudím sám. Ale pozor, byla i lyrika nežádoucí, ale výborná.

Co mě však absolutně znechutilo, bylo čtení Karla Škrabala. To, co tento novinář četl, co označoval jako básně, nemělo nic, co by umělecký výtvar připomínalo, ani zbla z básnictví, ani špatné eseje to nebyly. A navíc protkané těmi nejsprostějšími hnusnými slovy o pohlavních orgánech a o souložích. Nemohu citovat. Ale i starší část publika se prý docela bavila (Jiří Feryna, páteční Splav! . Odešel jsem provoka-

tivně s úsvitím, že tohle poslouchat nebudu. Víím, že doba je hrubá a sprostá a spousta lidí se v ní vesele koupe a líbí se jí to. Ale že nikdo z gardových šrámkovců se neozval, to mě děsí. Tito „básníci“ plivají hnus i na Šrámkovu Sobotku, která jim k tomu vedle Šrámkových veršů dává prostor. Quo vadis, lyriko? Quo vadis, Šrámkova Sobotko! Nemám nic proti erotické lyrice, určitým způsobem i drsné. Sám takovou píšu. Je to totiž součást života, avšak bez hnusu a slangových výrazů. Neměl by se Přípravný výbor zamyslet, koho sem zve? Nebo já jsem jen zapšklý a pruderní konzervativce a nemoderní ubožák?

Stejná byla ostřejně i poezie následujícího dne: Patrik Linhart, sice třeba název sbírky byl pro ženu ponižující, ale aspoň to nebyly sprosté výkřiky jen pro úder do posluchače k omráčení.

Dlouze jsem pak s panem Linhartem ve vzájemné shodě diskutoval s pivem u popelnice. Těší mě však, že byl přítomen básník, jehož metafory a přeskupování významu či jak to napsat (?) mně zastavovaly dech. Pseudonym Dr. Krejzyberd by ani nemusel pro Jiřího Studeného být. Je moc dobrý, snad z předváděné skupiny básníků nejlepší. Jeho báseň, jen tak sepsaná v atriu sobotecké školy, snad zakotví ve Zpravodaji ŠS.

Snad ještě z přednášky doc. Justina Quinna, věnované překladům z cizojazyčné literatury a jmenovitě poezii, je zajímavé vědět, že česká poezie patří k nejlepším na světě, ale bohužel se o tom ve světě skoro ani neví. Ve své nádheře je totiž těžko přeložitelná a to je velká poklona mateřskému jazyku. V anglické literatuře je proto nejznámější Miloslav Holub a je následován Bohuslavem Reynkem. Seifert jen tak, že dostal Nobelovu cenu. Holub vyhovuje znamenitě překladatelské praxi a později sám začal psát, aby se dobře překládal. Je to velice pravděpodobné a před překladateli z jedné i druhé

strany je to veliký úkol. Angličtináři si na této přednášce osvěžili svou profesi.

Věnoval jsem se ve svém příspěvku nejvíce lyrice v poezii. To téma je mi nejbližší.

Divadla si netroufám hodnotit, ale Kabaret Nahatý Shakespeare mě nadchnul nejvíc. Závadlivé fyzické výkony, legrace a vtip a Shakespeare v tom vlastně vynikl.

Už nemám dost místa ke psaní, ale nemohu opomenout pátečního Ludka Munzara s kamarádem Františkem Novotným. Když mluvil Munzar (kterého obdivuji), mluvil vyslanec z hvězd. František Novotný, přes veškerou – hlavně

básnickou snahu, mě nenadchnul. Ani svou rozhlasovou popularitou. Vzácně jsem se tentokrát shodl s mým známým Splav!u. Ale tak zlé to přece vůbec nebylo, aby pánové Linhart a Feryna museli se svým FUJ! opouštět sál divadla. Luděk Munzar předvedl i krásného Šrámka, potlesk byl na otevřené scéně a ve stoje nakonec. A tradiční završení písní o zámku, který znám.

Viděl jsem těch pořadů víc, než píšu, ale není místo. Přestože jsem některé pořady na 60. ŠS vůbec nechválil (možná i pomluvil), líbila se mi a jen doufám, že ta příští se ještě dál vylepší.

Josef Jindra

ŠRÁMKOVA JEDENÁCTKA

Máme za sebou jubilejní ročník festivalu Šrámkova Sobotka a já bych chtěla poděkovat dopisovatelům za příspěvky, kterými festival zrekapitulovali, zhodnotili. Velice si vážím jejich postřehů, názorů, chvály i kritiky. Jako žákyně základní školy v Sobotce jsem měla festival v podvědomí díky mé učitelce českého jazyka Marii Sekerové. Už tehdy jsem pomáhala s přípravami, navštívila Recitační studio Fráni Šrámka pod vedením Šárky Štembergové, pamatuji si, že jsem byla pyšná na město, ve kterém jsem žila, na rodáka Fráňu Šrámka. Nějaký čas utekl a já se ocitla na pozici referentky v informačním centru v Sobotce. Právě se chystal 50. ročník festivalu. Byla jsem pozvána na jednání Přípravného výboru a pozorovala přípravy celé akce. Tehdy mě nenapadlo, že jednou budu za přípravy a celý průběh festivalu zodpovědná. Za těch deset let jsem pochopila a ujistila se, že je to práce velice náročná, ale krásná, že jsem pořád pyšná na nejznámějšího rodáka a na město, ve kterém pracuji a kde žijí moji rodiče. Jak se můžete dočíst v příspěvku Radima Kučery, že

se festival měnil, posouval, přiblížil lidem, ale pořád to je ten nenahraditelný a jedinečný festival, který si musíme chránit. Zhodnocení si můžete přečíst v příspěvku Ing. Josefa Jindry a prom. historika Karola Bílka. Já si dovolím 60. ročník festivalu zhodnotit velice kladně a chtěla bych touto cestou všem zainteresovaným poděkovat za jejich práci, obětavost, za profesionální přístup.

V příspěvcích narazíte i na postřeh, že se Sobotečtí málo účastnili, že pořady z programu nenavštívili. Chtěla bych se s vámi podělit o jednu akci, kde byli Sobotečtí v převaze. Ing. Jan Jirásek přednesl na jednom z jednání Přípravného výboru návrh, který dotáhl až do konce. Byl to běh „Šrámkova jedenáctka“. Běželo se 11 km, start byl na koupališti pod Humprechtem a cíl tamtéž. Přišlo se zaregistrovat 28 běžců. Muži, ženy i děti. Na trati bylo občerstvení i navigátoři, aby nikdo nezabloudiv.

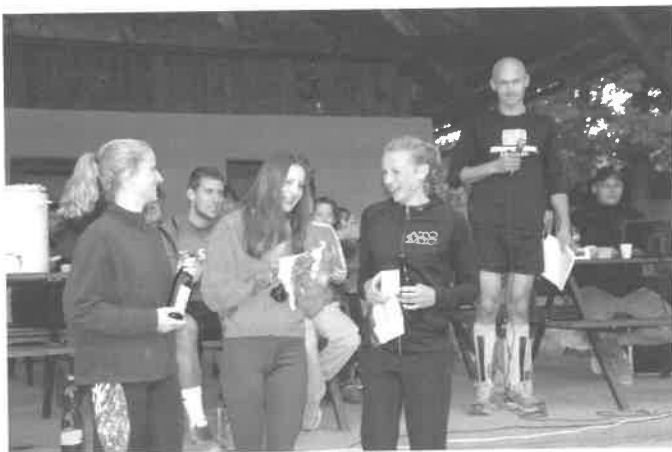
Jako vítěz do cíle v čase 44.18 doběhl Rudolf Cogan (emeritní starosta Nové Paky), na druhém místě mezi muži umístil Tomáš Zalaba v čase 45.18 a šrámkovec (student a účastník festivalu) Antonín Jurečka s časem 49.20 získal třetí místo.

Mezi ženami s časem 45.10 se stala vítězkou Sobočanda Gabriela Veigertová, druhé místo obsadila s časem 54.37 další Sobočanda Tereza Havelková a na třetím místě s časem 54.40 Markéta Klíčová.

Všem gratuluji. Nemohu opomenout a velice ráda vám prozradím jméno nejmladší závodnice a opět Sobočandy, s datem narození 2005: Anetka Kubánková. Skokanem roku se stal Pavel Čuda.

Dovolím si říci, že to byla příjemná změna v kultuře nabitého týdnu. Děkuji Honzovi Jiráskovi i všem jeho pomocníkům a těším se, že se ze „Šrámkovy jedenáctky“ stane tradice.

Pavla Havlová

Šrámkova jedenáctka – foto: M. Havelková

KULTURNÍ LÉTO 2016 NA SOBOTECKU

odstartovalo jubilejní šedesátou Šrámkovou Sobotkou. Staré moudré přísloví říká, že sdělená radost je dvojnásobná. I proto se s Vámi, vážení a milí čtenáři ZSS, ráda podělím o příjemné zážitky z dalších pořadů, které na festival věnovaný naší krásné mateřštině bezprostředně navázaly.

V sobotu 9. července se konal v kostele sv. Jiljí v Mladějově pěkný koncert sopranistky Karolíny Žmolíkové a jejích hostů. Tradičně jej moderoval tatínek skvělé mladé zpěvačky, rozhlasový moderátor Václav Žmolík.

Příznivci krásných melodií si přišli na své hned následující neděli 10. července. V růžové školce manželů Michaely a Luboše Pelcových ve Skuříně, uprostřed kvetoucích a vonících růží, se rozezněly vznešené tóny houslí Jitky Koláčné – Břízové doprovázející zpěvačku Veroniku Vildmanovou.

Ve středu 13. července se zaplnil do posledního místa kostel sv. Kateřiny v Dolním Bousově. Zvučný hlas Alfreda Strejčka za doprovodu kytaristy Štěpána Raka zněl akustickým prostorem a moudrá slova o životě a díle našeho „největšího Čecha“, krále a císaře Karla IV., uchvátila vnímavé posluchače svou hloubkou a opravdovostí.

V sobotu 16. července odpoledne se sešli přátelé výtvarného umění v Bukvici u malíře a nadšeného organizátora výstav Jiřího Qida Valtra. V soukromé galerii Na Špejcharu vystavuje nejen svoje výtvarná díla, ale dává příležitost představit se veřejnosti i dalším výtvarníkům. Současnými vystavujícími jsou fotograf Ing. Josef Viták, rodově

spřízněný s Libošovicí, a liberecký textilní výtvarník Josef Sazama. Originální výtvarná díla vytvořená kombinovanou technikou ručně prošívání fotografie stojí určitě za zhlédnutí.

Letošní jubilant, zámek Humprecht, nabízí po celou sezonu návštěvníkům a příznivcům kultury bohatou hostinu nejrůznějších pořadů s širokým tematickým rozpětím. V neděli 17. července se konal tradiční letní koncert sopranistky Veroniky Vildmanové a barytonisty Martina Strouhala. Klasický operní repertoár představili za doprovodu Leony Stříteské na clavinovu, na zámek nově zakoupenou. Zvláště nejmladší generaci jsou adresovány koncerty mladých hudebních skupin: Skupina Voxel vystoupila ve čtvrtek 21. července, další hudební skupina The Furniters se představí v pátek 29. července a na koncert Perutě se mohou příznivci těšit v pátek 5. srpna, vždy ve 20 hodin.

Stranou kulturního dění nezůstaly ani Libošovice. V úterý 19. července byli vzácnými hosty libošovické knihovny spisovatelka, překladatelka, moderátorka, noblesní paní Sylva Daníčková a rodnému Sobotecku věrný historik Karol Bílek. Beseda na téma **RODÁCTVÍ A VLASTENECTVÍ** zaujala posluchače, kteří knihovnu zaplnili do posledního místečka. Zajímavé vzpomínky na dětství strávené v Dolním Bousově, na světovou výstavu Expo 58 v Bruselu i následující montrealské moderování, cestování s Černým divadlem Jiřího Srnce i novinářské působení v Akademii věd bylo posluchačsky velmi působivé. Tematicky sla-

děné byly i myšlenky našeho vzácného příznivce a celoživotního vzdělavatele Karola Bílka.

Chutným kulturním zákuskem by se dalo nazvat sobotecké nedělní odpoledne 24. července.

Hospodář Šolcova statku Jan Samšíňák pozval na přátelské posezení a besedu u příležitosti letošního významného 700. výročí narození Karla IV. kastelána Karlštejna Ing. Jaromíra Kubů. Příjemné povídání dlouholetého úspěšného správce nejprestižnějšího hradu u nás prokládaly známé skladby v podání Saxofonového kvarteta Josefa Žemličky. Dokonale připravený moderátor Jindřich Žemlička kladl zajímavé otázky, vstřícné k účinkujícím a posluchačům bylo i počasí.

Příslovečnou třešničkou na dortu byl první koncert z letošního již XV. ročníku Varhanního festivalu v chrámu sv. Maří Magdaleny. Skvělá sobotecká varhanice Zdeňka Nečesaná pořádá bez finanční podpory města tuto ducha povznášející přehlídku krásné hudby v dokonale znějícím prostředí chrámu. Festival je věnován památce přední české varhanici Jiřině Pokorné, která mnohokrát v Sobotce na varhany hrála. Co nejsrdečněji zve posluchače i na dva další koncerty, které jsou připraveny na neděli 7. a 21. srpna, vždy od 16 hodin.

Radostné letní dny a pěkné kulturní zážitky Vám za pořadatele a účinkující přeje

Alena Pospíšilová

MIROSLAV KEJMAR -

PRVNÍ TRUMPETISTA ČESKÉ FILHARMONIE

Skoro se nechce věřit, že Miroslav Kejmarovi, našemu Mirkovi, bylo 3. července letošního roku 75 let.

Tento den strávil v Sobotce. Měl

zde v rámci 60. Šrámkovy Sobotky spolu s vynikajícím varhaníkem Alešem Bártoou v chrámu sv. Maří Magdaleny koncert.

A nebyl to koncert ledajaký. Jako vždy, a ani se nedá spočítat pokolikáté, byl jedním z nejlepších pořadů soboteckého festivalu.

Mirkova hra na trubku je mimořádná, jedinečná, brilantní. Jeho absolutně čisté tóny zasahují srdce a okouzlují duše posluchačů v tom nejkrásnějším slova smyslu. Jeho mistrovská interpretace stěžejních děl naší i světové hudby je obdivuhodná. Jeho hudba naplňuje prostor chrámu, činí ho ještě krásnějším, ve svých výškách se dotýká nejen chrámové klenby, ale letí přímo až do nebes.

Miroslav Kejmar patří k nejlepším českým i světovým hráčům na žestové nástroje.

Narodil se v Kladně, ale rodově pochází ze Sobotky. Prožil tu dětství, absolvoval zde základní školu. Začal chodit do houslí k soboteckému muzikantovi Václavu Puchmajerovi, v jedenácti letech se rozhodl hrát na trubku u kapelníka Josefa Janků. Byl členem dětského hudebního souboru ředitele školy Josefa Fejfara. Ten už tehdy v něm objevil mimořádný talent, ale také sílu, schopnost a chuť tvrdým a vytrvalým cvičením ve hře na trumpetu dosáhnout mistrovství.

Jeho kariéra ale začala v nepříznivém období. Rodina nepadala do politického schématu doby, přesto byl nakonec přijat na Vojenskou hudební školu v Liberci. Zde ho velmi ovlivnil učitel František Ježek. Pak studoval na Pražské konzervatoři a na AMU v Praze u profesorů Václava Paříka a Václava Junka. Jeho dalšími učiteli byli prof. Adolf Scherbaum, Antonín Dokoupil, Stanislav Šimek a Quido Fišer, profesor ostravské konzervatoře. Zúčastnil se kurzu u věhlasného trumpetisty Maurice Andrého.

Mnoho se naučil od svých přátel z USA - Franka Kaderabka (sólo trumpetisty Philadelphia Symphony Orchestra) a legendárního jazzového trumpetisty Bobby Shewa. Velkou zásluhu na úspěších Miroslava Kejmara měl též jeho velký přítel Toshiaki Kameyama, japonský výrobce mistrovských nátrubků.

Miroslav Kejmar hrál v orchestrech Hudebního divadla v Karlíně, Divadla na Vinohradech, ve Filmovém symfonickém orchestru, v řadě tanečních orchestrů, např. Karla Vlacha, Václava Hybše, Karla Duby i v big bandu, který spolupracoval s trumpetistou Bobby Shewem.

V roce 1970 se stal členem České filharmonie a posléze jejím prvním a sólovým trumpetistou. Natočil komplety symfonií Antonína Dvořáka, Gustava Mahlera, Petra Iljiče Čajkovského. Jeho sólovým nahrávkám dominuje barokní hudba, např. Bachův Braniborský koncert č. 2, koncerty G. P. Telemanna, A. Vivaldiho, T. G. Albinoniho, W. A. Mozarta, J. W. Hertela, J. Haydna. Z hudby 20. století je to B. Martinů, P. Hindemith, P. Eben, J. Matěj, J. Pauer, D. Šostakovič, A. Jolivet a jiní. Věnuje se i jazzové hudbě.

Založil soubory Pražští žestoví sólisté a Czech Philharmonic Brass Ensemble, se kterými vystupoval u nás, v Evropě i ve světě. Od roku 1990 je profesorem na Pražské konzervatoři. Často bývá členem porot mezinárodních hudebních soutěží. Hraje v souboru Ten of the Best, který je sdružením nejlepších světových trumpetistů. Velkou oblibu si jeho umění získalo zejmé-

na v Japonsku, kam bývá často zván nejen jako sólista, ale též jako vedoucí mistrovských kurzů.

Jeho synové získali po něm hudební nadání. Jan hraje na trubku v Orchestru Karla Vlacha, Miroslav na bicí v Symfonickém orchestru Českého rozhlasu, nyní v České filharmonii.

V Sobotce svými vynikajícími a vždy hojně navštěvovanými koncerty také doplnil a zejména obohatil různé oslavy, např. 100. výročí zahájení vyučování v nově postavené školní budově (1993), 100. výročí narození Josefa Fejfara - učitele, muzikanta a malíře (1995), 400. výročí chrámu sv. Maří Magdaleny (1996), vzpomínkový pořad To byl český muzikant o Josefu Janků, soboteckém kapelníkovi (2014).

Sobotečtí si Miroslava Kejmara velmi váží. Jsou na něj hrdí a pyšní. Obdivují jeho talent a úspěchy, ale váží si též jeho vřelého vztahu k Sobotce, kterou má Mirek stále ve svém srdci a kam se velmi rád vrací.

3. července 2016 nám všem bylo velkou ctí, že jsme mohli být přítomni předání Ceny města Sobotky Miroslavu Kejmarovi za mistrovskou interpretaci stěžejních děl naší i světové hudby při vynikajících koncertech v Sobotce.

Milý Mirku! Blahopřejeme. Přejeme Ti hlavně hodně zdraví, rodinné štěstí a stálou radost a potěšení z krásné hudby. Těšíme se na Tvé další překrásné koncerty a na milá setkání s Těbou.

*Za všechny, kteří Tě mají rádi,
Olga Bičíšťová*

KOMUNITNÍ CENTRUM SOBOTKA

Dobrý den, vážení čtenáři,

rádi bychom Vás informovali o tom, kdo jsme, na čem jsme pracovali a co nás ještě tento rok čeká.

KOMUNITNÍ CENTRUM SOBOTKA je projektem Jednoty bratrské v Sobotce.

Jednota bratrská se v ČR považuje za součást společnosti, reaguje na její sociální, kulturní i společenské potřeby.

Proto zakládá řadu aktivit pro maminky na mateřské dovolené, děti, mládež, rodiny, seniory i handicapované spoluobčany, provozuje také občanské poradny či poradnu pro přestounské rodiny.

V lednu tohoto roku jsme za podpory města Sobotky vstoupili do projektu pro děti a mládež, který nese název Volnočasový klub KOMPAS. Poslední červnový klub byl jakousi rozlučkou před prázdninami a společně i s vedoucími jsme

se vydali po indiánské stezce za pokladem rytíře Václava Budovce z Budova. Poklad jsme našli a náležitě si ho vychutnali. Po skončení prázdnin klub zahájíme Dnem otevřených dveří opět v prostorech spořitelny, kde se dozvíte více informací.

U příležitosti Dne dětí jsme byli pozváni ke spolupráci s mateřským centrem Ťapík, které akci pořádalo na místním koupališti.

Vytvořili jsme tři stanoviště s kreativními dílnami, kde si děti mohly vyrobit náušnice ze zažehlovacích korálků, růže a pampelišky z krepového papíru a zápichy do květináče. Byli jsme rádi, že jsme mohli akci podpořit a těšíme se na další ročník.

Na konci června v den vysvědčení jsme zahájili první ročník akce BAMBINI pro rodiny s dětmi. Děti dostaly za své vysvědčení sladkou odměnu a rodiče si mohli společně s námi užít poslední den školy a první den prázdnin. Skákací hrad, dětský kolotoč, cukrová vata, soutěže a především kreativní dílny byly nedílnou součástí celého odpoledne. Děti si mohly ozdobit balonky, nechat si namalovat obličej, malovat na dřevěné obrázky, vyrobit si náramek z maršmelounů a mnoho dalšího. Děkujeme Městskému kulturnímu středisku za skvělou spolupráci a poskytnutí krásné zahrady Šrámkova domu. Dále děkujeme soboteckým hasičům, včetně juniorů, za výbornou práci. Těšíme se na další ročník 2017 opět v den vysvědčení.

FILMOVÁ SOBOTKA LÉTO 2016 je dalším projektem komunitního centra v úzké spolupráci s Městským kulturním střediskem. Cílem tohoto projektu je obnovit tradici letního kina. Jistě jste si všimli plakátů, na kterých je uveden program filmů na celé léto. Promítáme vždy v sobotu od 21.30 hodin v zahradě Šrámkova domu a v případě nepříznivé počasí v městském divadle. V srpnu se můžete těšit na oblíbenou pohádku S čerty nejsou žerty, Jak dostat tatínka do polepšovny a na Cestu do pravěku.

MLÁDEŽ V AKCI je projekt, který se uskutečnil 22. - 24. 7. v Sobotce. Počátečním impulsem byla touha pomoci tam, kde je potřeba. Skupina osmi mladých křesťanů ze sborů Jednoty bratrské z Liberce, Prahy a Turnova se rozhodla přijet do Sobotky a nabídnout své ruce k práci. Vše naprosto dobrovolně a zdarma. Odplevelili celou přední stráž humprechtského parku a odklidili a pořezali hromadu dřeva ze stráně a pomohli s rekonstrukcí domu mladé rodině. Osobně jsem rád, že kluci udělali pro naše město opravdu kus pořádné práce. Za celý tým klukům děkujeme a rádi je tu někdy opět uvidíme!

S pozdravem

Rev. Jaromír Babka

SOBOTECKÝ TŘEŠŇOVÝ JARMARK A UKONČENÍ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

Sobotečtí baráčníci už po několikáté propůjčují prostory rychty pro festival Šrámkova Sobotka – festival českého jazyka, řeči a literatury. Letos to bylo v rámci 60. výročí festivalu, ve dnech 2. – 9. července. Od pondělí do pátku se na rychtě konala autorská čtení. Při nich se představili vzácní hosté – rozhlasová režisérka Hana Kofrán-

ková, herečka Hana Maciuchová, herec Igor Bareš, moderátor Václav Žmolík a další. Tetičky vždy hosty přivítaly a pohostily je dobrou kávou. Protože se očekával velký zájem o vystoupení Hany Maciuchové, byl pořad přesunut do sálu spořitelny. Na závěr festivalu, v sobotu 9. července, se konal tradiční Třešňový jarmark. Při něm se nabízely

řemeslné výrobky regionálních tvůrců a neziskových organizací, také zelenina, ovoce a květiny. Vystoupili malí sokolové a sobotecké mažoretky. Samozřejmě nechyběly vlastnoručně upečené koláčky od tetiček, které i samy prodávaly. Byl o ně velký zájem a po devíti hodinách už nebylo co prodávat.

Květoslava Hořáková - vzdělatelka

KNIHOVNA

V ZÁŘÍ SVĚTLUŠKY ZÁŘÍ

Světluška je dlouhodobý projekt Nadačního fondu Českého rozhlasu, který pomáhá dětem a dospělým s těžkým zrakovým postižením.

Světlušky začátkem září opět rozzáří celou republiku. Vloni Světluška v naší knihovně svítila poprvé a doufám, že tomu bude stejně i ve všech příštích letech.

Po celý měsíc budete mít možnost koupit drobného dárkového předmětu přispět na speciální pomůcky pro nevidomé, na výcvik vodících psů, na osobní asistenty nevidících dětí. Světluška pomáhá lidem, kteří nevidí nebo vidí velice špatně, na jejich cestě k samostatnosti.

MAŠTÁLKA JEDE!

aneb Spolupráce mladoboleslavské automobilky s J. G. Maštálkou

Přednáška, která bude hledat odpovědi také na následující otázky: První sobotecký cyklista? Vlak do Sobotky? První automobil v našem městě? A co letadlo? U příležitosti 90. výročí úmrtí J. G. Maštálky ji proslaví Jan Bílek 30. září v Městské knihovně Fráni Šrámka v Sobotce od 18. hodin.

TÝDEN KNIHOVEN

Vzhledem k termínu vydání příštího čísla Zpravodaje Vás chci již nyní s předstihem informovat o chystaném **Týdnu knihoven**, celostátní akci na podporu četby a knihoven, která probíhá každoročně začátkem října.

Zde je prozatím alespoň malý výběr, o podrobnostech všech níže uvedených a dále připravených akcí budete včas informováni. Sledujte prosím webové stránky knihovny (www.knihovnasobotka.cz).

Co Vás tedy čeká během týdne od 3. do 8. října?

- Pro nejmenší – V knihovně s Rumcajsem, Mankou a Cipískem

- Okolo Řáholce - přednáška PhDr. E. Bílkové o Václavu Čtvrtkovi a jeho díle
- Vlastivědná procházka po Sobotce – tentokrát zavítáme s prom. historikem Karolem Bílkem na sobotecký hřbitov
- Divadlo v Sobotce - přednáška prom. historika Karola Bílka (jako další z cyklu přednášek o staré Sobotce)
- Co je správná strava? – přednáška Ing. Dagmar Kozderkové (pokračování cyklu přednášek o zdravé výživě)

Všichni noví čtenáři budou v tomto týdnu registrováni na celý kalendářní rok bez úhrady daného čtenářského poplatku (toto se týká také prodloužení registrace stávajících čtenářů).

Zapomnětliví čtenáři mohou během celého týdne bez obav ze sankcí do knihovny přinést knihy, které již měly být dávno vráceny, bude vyhlášena čtenářská amnestie.

KNIŽNÍ NOVINKY

Výběr z knih, pořízených za poslední dva měsíce do knihovny:

Beletrie

Blanka Hošková: Láskobraní
John Irving: Ulice Záhadných tajemství
H. M. Körnerová: Dlouhá cesta
Ransom Riggs: Sirotčíneček slečny Peregrinové: Knihovna duší

Naučná literatura

Chloé Doutre-Rousselová: Čokoláda pro znalce
Christopher Shein: Permakultura
Petr Šmíd: Francie: co v průvodci nenajdete
Pavel Šmejkal, Jiří Padevět: Anthropoid

Beletrie pro mládež

Ivan Binar: O Záhořovi, prasátku s kníry
Alžběta Dvořáková: Herkules a strašidla
Lenka Juráčková: Kam zmizela Anna?
Zuzana Pospíšilová: Baobaba a jiné příběhy

Naučná literatura pro mládež

Renáta Fučíková: Karel IV., ilustrovaný život a doba
Jiřina Marková-Krystlíková: Prodaná nevěsta
Přeji pohodový zbytek léta s dobrou knihou.

Magdaléna Šrůtová

DO SOBOTECKÉ KNIHOVNIČKY

Mohutným přírůstkem do regionální knihovničky Sobotecka je dílo **Ing. Františka Drbohlava Historie vesnice a jednotlivých domů obce Pířchvoj a osady Netolice** (Nový Bor 2016, 431 s., ISBN 978-80-260-9811-9). Knihu velkého formátu A4 s desítkami barevných i černobílých fotografií vydal vlastním nákladem za podpory obce Markvartice a Královéhradeckého kraje.

Knihy je to skutečně reprezentační. Je výsledkem celoživotní lásky autora k rodné obci a celému kraji. Snad jen člověk s podobnými zájmy úplně ocení ty stovky a tisíce hodin práce, které se do stránek knihy promítají. Četba regionální literatury a časopisů, studium archivních materiálů, seznámení se s katastry, matrikami a kronikami, návštěvy odborných ústavů, muzeí a archivů, ale také detailní rozhovory s mnoha pamětníky a občany, využití jejich vzpomínek a vyprávění, prohlédnutí rodinných sbírek fotografií a dokumentů, fotografování dnešní podoby jednotlivých usedlostí, přepis výsledků práce do počítače a další práce na výsledné podobě knihy...

Dílo má dvě části. V té první autor prochází dějinami obce a okolí včetně založení Netolice, přibližuje život ven-

kovských lidí v minulých dobách, lidové zvyky, zaměstnání obyvatelstva, vzhled obce, počty obyvatel i hospodářského zvířectva, modernizaci hospodaření a dopravy, život v dobách válečných i za združstevňování. Připomíná existenci kapličky, zvonů, hřbitova a několika soch a pomníků, suširen, památných stromů a pramenů Mrliny. Nezapomíná ani na obchod, školu, obecní knihovnu, hudební život (zvláště na kapelu Pířchvojanku), divadelní spolek Havlíček, Sbor dobrovolných hasičů a jeho vybavení, organizaci Československého červeného kříže atd. Škoda, že se nepodařilo shromáždit ucelené vylíčení působení dalších spolků a organizací – Selské jízdy, politických stran aj. Naopak velmi vhodné a potřebné jsou téměř úplné jmenovité seznamy rychtářů, starostů, kněží, učitelů, hasičských funkcionářů atd. Často je připomínána i středisková a farní obec Markvartice, k níž Pířchvoj a Netolice od r. 1960 patří.

Druhá část knihy probírá dům od domu minulost i přítomnost jednotlivých stavení (61 popisných čísel v Pířchvoji a 21 v Netolici). Seznamuje s majiteli jednotlivých domů (někde již od konce 17. století) a dalšími obyvateli, se stavebními úpravami, inventářem

atd. Údaje jsou obvykle dovedeny až do současnosti a zachycují i základní údaje o občanech, kteří se odstěhovali. Vše opět doprovázeno spoustou dokumentárních fotografií, vzpomínkami pamětníků apod., i když vše nešlo úplně přesně zachytit.

Na závěr je připojen slovníček zastaralých či méně známých výrazů (patří sem i farář, chalupník, jalovice, podsvinčata, potah, role, souchotiny, suširna, valach, výměnkář a další, která už hlavně mládež nezná). Seznam použité literatury obsahuje i archivní prameny a jistě není uvedeno vše, co autor přečetl a využil.

Knihy o Pířchvoji a Netolici je dílo amatérského vlastivědného pracovníka, nadšeného milovníka našeho kraje a jeho historie. Pro někoho trochu nepřehledná kvůli spoustě údajů, jmen a faktů. Mohli bychom cítit i spěch při přípravě knihy do tisku a při korektuře /např. chybná křestní jména soboteckých lékařů Tomáška a Macouna – s. 140, chronologicky chybná popiska na s. 98, záměna termínů Etnologický (s. 5) a Entomologický (tiráž) ústav aj./ To však nesnižuje její celkový význam, mohla by být příkladem i dalším obcím.

Pane inženýre, velký dík za velké dílo.

Karol Bílek

ŠKOLNÍ STŘÍPKY

SLAVNOSTNÍ VYŘAZENÍ ŽÁKŮ 9. ROČNÍKŮ

Možná, že někdo z vás by souhlasil se slovy velkého českého herce, ale i spisovatele Jana Wericha, který v knížce Všechno je jinak kdysi napsal: „Když se to vezme kolem a kolem, každá školní budova je směs utrpení a srandy. Pro žactvo i učitelstvo. Zdá se, že vzdělávání nevědomých takzvanými učiteli probíhá jako bitva vedená

se střídavým štěstím. Vyučovat, učit – je dost těžká práce. Ovšem pasivní tvar tohoto slovesa – učit se není o moc lehčí.“

Tu svou bitvu zakončilo 33 žáků 9. ročníků slavnostním vyřazením, které proběhlo ve středu 29. června 2016 v prostorách atria školy. Na úvod se přišli s deváťáky rozloučit naši prv-

ňáci, kteří je jistě pobavili směsici vtipných básniček. Poté vystoupili se svými projevy paní ředitelka Mgr. Jana Knapová a starosta města Sobotky Ing. Lubor Jenček.

Následně převzali z rukou svých třídních učitelek Mgr. Nadi Ortové a Mgr. Olgy Turkové svá poslední vysvědčení, pamětní listy a šerpami byli

9. A – foto: R. Štaff

dekorováni třídními učiteli z I. stupně Mgr. Jindřichem Badou a Mgr. Alenou Slavíkovou. Na závěr slavnostního odpoledne vystoupily zástupkyně

9. B – foto: R. Štaff

obou devátých tříd Štěpánka Kubištová a Veronika Ortová, které poděkovaly všem učitelům především za trpělivost a získané vědomosti.

Naším absolventům přejeme, aby své další bitvy pokud možno vyhrávali nebo je alespoň absolvovali se vztyčenou hlavou.

Radek Štaff

TANEČNÍ KURZ 2016

Kurzy tance a společenské výchovy mají v našem regionu dlouholetou tradici. Více než 20 let se na udržování této tradice podílí svými tanečními TaPŠ ILMA Turnov Mgr. Ilony Šulcové. Vysoká společenská úroveň spolu s moderním pojetím a stylem výuky klasických společenských i soudobých tanců (včetně módních novinek) patří každoročně k zárukám a oblibě základních tanečních ILMA, které pro rok 2016 nabízíme i vám.

Kurzy začnou v I. polovině září a skončí prosincem 2016. Z provozních důvodů po vzájemné dohodě budou taneční v letošním roce probíhat podle termínové tabulky. První polovina kurzu **v Sobotce a druhá v Dolním Bousově. Pořadatelem je TaPŠ ILMA** profesionální člen Svazu učitelů tance ČR, aktivní člen České taneční organizace CDO, škola mnoha mistrů světa a Evropy. Taneční kurzy povedou zkušení taneční mistři Mgr. Ilona Šulcová a Marian Šulc z Turnova spolu s asistencí lektorů TaPŠ ILMA TURNOV.

Kurz bude obsahovat celkem **13 tanečních setkání**. Z toho 9 běžných lekcí, 2 prodloužené lekce, disco lekce a Věneček. Výukové dny budou situovány převážně na pátek. Mgr. Ilona Šulcová

ROZPIS JEDNOTLIVÝCH LEKCÍ PRO R. 2016

LEKCE	DATUM	ČAS	MÍSTO
1.	23. 9. 2016	18:30 – 21:00	Sobotka
2.	30. 9.	18:30 – 21:00	Sobotka
3.	7. 10.	18:30 – 21:00	Sobotka
4.	14. 10.	18:30 – 21:00	Sobotka
5. P1	21. 10.	18:30 – 22:00	Sobotka
6.	27. 10. čt	18:30 – 21:30	Dolní Bousov
7.	28. 10. discolekce	18:30 – 21:00	Dolní Bousov
8. P2	4. 11.	18:30 – 22:00	Dolní Bousov
9.	11. 11.	18:30 – 21:00	Dolní Bousov
10.	18. 11.	18:30 – 21:00	Dolní Bousov
11.	2. 12.	18:30 – 21:00	Dolní Bousov
12. nácvičná	9. 12.	18:30 – 21:30	Sobotka
Věneček	16. 12. 2016	18:00 – 19:15, 20:00 – 01:00	Sobotka

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

KULTURNÍ KALENDÁŘ

O soboteckém **posvícení** vždy koncem srpna se do města rádi sjížděli četní rodáci a přátelé.

- 24. 7. 1576 se narodil hrabě **Heřman Černín z Chudenic**, majitel kosteckého panství.
- 24. 8. 1596 byla vysvěcena velká novostavba soboteckého **chrámu sv. Maří Magdaleny**.
- 8. 7. 1786 se narodil majitel Kosti, císařský generál **Eugen Kazimír Vratislav Netolický**.
- 20. 8. 1816 před 200 lety se narodil dlouholetý sobotecký lékař **František Ptáčník**.
- 14. 7. 1846 se narodil sobotecký, markvartický a dolnobousovský učitel **František Košíček**.
- 20. 7. 1866 se v Dětenicích narodil markvartický a sobotecký kněz, básník **František Soukal**.
- 17. 7. 1876 se v Paceřicích narodil sobotecký učitel, hudební skladatel **Jaroslav Bradáč**.
- 26. 7. 1896 se narodil významný odbojový pracovník Boleslavska major **Heřman Kuchta**.
- 27. 7. 1896 se narodil dlouholetý oblíbený sobotecký lékař a nimrod **MUDr. Jan Novotný**.
- 31. 8. 1896 se narodila významná ochotnická herečka, paní **Marie Samšíňáková-Havlíková**.
- 9. 8. 1916 se v Mrkvojedech narodil kněz **P. Josef Slavík**. Vysvěcen byl r. 1941 v Sobotce.
- 8. 7. 1926 zemřel v Praze znamenitý český spisovatel **Karel V. Rais**; žil a tvořil i v Sobotce.
- 17. 8. 1926 zemřel v Domousnicích u J. G. Maštálky politik a právník **JUDr. Josef Seifert**.
- 4. 7. 1936 zemřel literární historik **Jan Jakubec**, rodák z Libunce, životopisec P. A. Marka.
- 7. 8. 1936 zemřel **Karel Kratochvíle**, jeden ze zakladatelů Sdružení studujících soboteckých.
- 15. 8. 1936 zemřel herec Národního divadla v Praze **Vladimír Merhaut** – pobýval ve Vesci.
- 8. 8. 1946 zemřel na následky smrtelné nehody u Šlejferny ministr techniky **Alois Vošahlík**.
- 29. 8. 1946 zemřel spisovatel a politik **Ing. Ladislav Novák** ze známého soboteckého rodu.
- 1. 8. 1956 zemřel architekt **Pavel Janák**, tvůrce rodáckého pomníku na soboteckém hřbitově.
- 25. 7. 1976 zemřel sochař **Josef Bezemek**, tvůrce plastik na Městské spořitelně v Sobotce.
- 31. 8. 1976 zemřela učitelka **Marie Thořová-Rousová**. Působíště: Sobotka, Roveň, Samšina.
- 30. 8. 1986 zemřel jeden z vůdců mladé generace v Sobotce po roce 1945 **Ing. Ivo Kříklán**.

VZPOMÍNKA

Čas plyne, vzpomínky zůstávají. Dne 30. 7. 2016 uplynulo 20 let od chvíle, kdy nás navždy opustil pan Zdeněk Jeníček, řidič nákladní dopravy ČSAD v Sobotce. Kdo jste ho znali, vzpomeňte s námi.

Manželka, dcera a syn s rodinami.

BLAHOPŘEJEME:

10. 7. 1936 se narodila pardubická učitelka **Libuše Zedníková**, pravidelná účastnice Šrámkovy Sobotky a spolupracovnice ZŠS.

23. 8. 1936 se narodila **MUDr. Mahulena Čejková-Daničková** z Dolního Bousova, lékařka v Děčíně, spisovatelka a poslankyně Sněmovny lidu počátkem 90. let.

26. 7. 1946 se v Rychnově nad Kněžnou narodil básník a novinář **Karel Sýs**. Jako písecký student si oblíbil tvorbu

Fráni Šrámka, byl jím ovlivněn, několikrát navštívil Šrámkovu Sobotku a přispíval do soboteckých tisků.

24. 7. 1956 se v Praze narodila **Dáda Patrasová**, známá zpěvačka, televizní a filmová herečka. A také chalupářka na Malé Lhotě, která již mnohokrát účinkovala pro děti v Libošovicích aj.

Všem srdečně blahopřejeme a jsme rádi, že všichni patří také k Sobotecku.

K. B.

JUBILEA

28. 6. 1936 se narodila Ing. **Marta Felklová**, bydlištěm v ulici U Stadionu. Narodila se na Moravě, kde prožila dětství a dospívání. Po maturitě absolvovala Vysokou školu zemědělskou v Brně a Pedagogickou katedru při VŠZ v Praze. Více než 30 let učila na středních školách. Je 38 let vdaná, má dceru, syna a tři vnoučata. Zajímá se o ruční práce a ráda čte. Paní Felklové přejeme hodně zdraví, pohody a spokojenosti, radost z dětí a vnoučat.

12. 7. 1936 se narodila paní **Anna Basterová** ze Sobotky, Spyšovská 488. Má 2 děti. 28 let pracovala – navlékala korále pro Jabloneckou bižuterii. Stále usměvavá, čilá paní nyní žije s přítelem J. Najmanem, opravují si hájenu a jsou spokojeni. Paní Basterové přejeme ještě mnoho let zdraví a spokojenosti, hodně elánu do práce.

17. 7. 2016 se dožila krásných 91 let paní **Jasna Fiedlerová** ze Sobotky. Trochu ji bolí nohy, ale potkáváme ji na náměstí. Má stále zájem o dění v Sobotce. Paní Jasně, jak jí říkáme, přejeme zdraví do dalších let, pohodu a spokojenost.

Všem oslavencům vše nejlepší a zdraví přeje Hana Rulcová

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

červen

Dne 11. června zemřel ve věku 86 let pan Václav Šámal ze Spyšové.

Dne 11. června ve věku 70 let zemřel po dlouhé nemoci pan Mgr. Vladimír Janatka z Ošťovic.

Dne 21. června ve věku 53 let zemřel pan Josef Kolínský ze Sobotky.

Dne 24. června zemřel ve věku nedožitých 70 let pan Vladislav Klaban z Nepřívěče.

červenec

Dne 1. července zemřela tiše a nečekaně ve věku 85 let paní Anna Šimůnková z Prahy.

Do Sobotky ji přivedl manžel PhDr. Jaroslav Šimůnek, vedoucí Klubu mladých čtenářů nakladatelství Albatros, čestný občan Sobotky od r. 1998.

Šimůnkovi mají hrob na soboteckém hřbitově nedaleko hrobu Fráni Šrámka.

Dne 2. července ve věku nedožitých 83 let tragicky zemřel pan RNDr. Jaroslav Podobský, rodák ze Sobotky.

Dne 4. července zemřela ve věku 88 let paní Jiřina Šolcová ze Sobotky.

Dne 10. července zemřela ve věku 68 let paní Marta Holubová, rozená Barešová ze Sobotky.

PROBUZENÍ

Dr. Krejzyberd

Nebe ční bez střechy
ale opírá se o ni
o každou pod níž
propadáš snění

o průhledných stěnách
o tanci mraků
v atriu tvé mysli
o šachtách světla
jimiž hmota
vzlíná vzhůru
jako výtah

Pro toho svítá
kdo tiše řekl ve tmě
veď mě

(Báseň věnovanou sobotecké základní škole napsal Jiří Studený při letošním pobytu na festivalu Šrámkova Sobotka.)

MĚSTO SOBOTKA – ZÁMEK HUMPRECHT
vás srdečně zve
v sobotu 27. srpna v 19 hodin
na přednášku

PhDr. Petra MAŠKA

vedoucího oddělení zámeckých knihoven Národního muzea v Praze

**HUMPRECHTSKÁ
ZÁMECKÁ KNIHOVNA**

a jiné zámecké knihovny v České republice

Počátky zámeckých knihoven v českých zemích lze sledovat ve větší míře v době renesance, ale většinu těchto sbírek zničila 30. letá válka. K velkému rozvoji zámeckých knihoven došlo v době baroka, kdy se většina majitelů snažila vybudovat univerzální knihovny obsahující veškeré vědění své doby. Další vývoj pak směřoval k individualismu jednotlivých sbírek. Po roce 1945 a 1948 došlo ke konfiskaci všech zámeckých knihoven, ale překvapivě většina z nich toto těžké období přežila a knihovny dodnes slouží odborné i laické veřejnosti. Zámecká knihovna Vlčí Pole instalovaná na zámku Humprechtu byla vytvořena hrabaty Wratislavy z Mitrowicz a příslušníky italského rodu Dal Borgo. Obsahuje především díla o historii a cestopisy.

Program je součástí celostátní
HRADOZÁMECKÉ NOCI 2016

www.humprecht.cz

Městská knihovna Fráni Šrámka Sobotka ve spolupráci se Školicím střediskem řidičů Sobotka Vás zve na přednášku

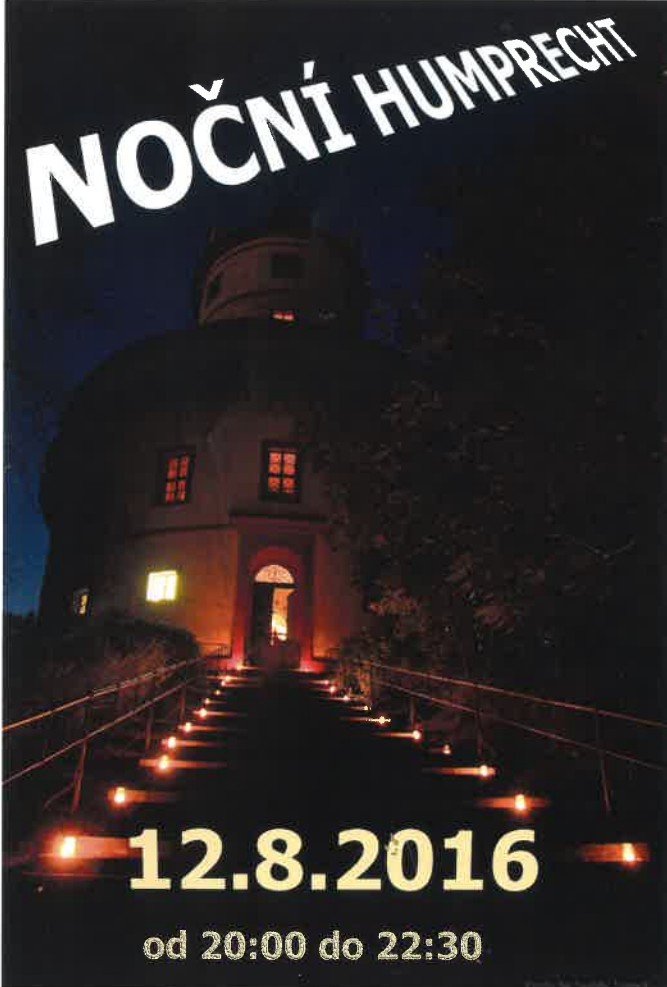
Novinky v dopravních předpisech II

22. září 2016 v 18:00
Městská knihovna Fráni Šrámka Sobotka

Vzhledem k velkému zájmu veřejnosti nás seznámí přednášející Mgr. Jiří Hořák s dalšími novinkami plynoucími ze zákona č. 361/2006 Sb., tentokrát se zaměřením na činnost řidičů při dopravní nehodě.

NOČNÍ HUMPRECHT

12.8.2016
od 20:00 do 22:30

Jaroslav Kraus

Váš prodejce nemovitostí

Chcete prodat nemovitost?

Kontaktujte mne na tel.: 602 246 684

Vyřídím za Vás veškeré nutné náležitosti:

- nelezení kupujícího díky profesionální prezentaci Vaší nemovitosti
- zajištění veškeré smluvní dokumentace i advokátní úschovy
- znalecký posudek pro FÚ i šitěte energetické náročnosti
- zvládnou vyřešit i komplikované případy (exekuce atd...)

Postarám se o to, aby prodej nemovitostí pro vás byl příjemným zážitkem...

www.hkpartners.cz j.kraus@hkpartners.cz **Těším se na úspěšnou spolupráci :-)**

PRODEJ SLEPIČEK

Drůbež Červený Hrádek prodává slepičky typu **Tetra** hnědá a **Dominant** ve všech barvách. Stáří 14 – 19 týdnů. Cena 149-180,- Kč/ ks.

Prodej se uskuteční: **10. září a 18. října 2016**
Sobotka – u vlak. nádraží - 15.20 hod.

Při prodeji slepiček – **výkup králičích kožek** – cena dle poptávky.

Informace: Po-Pá 9.00 – 16.00 hod.
tel.: 601 576 270, 606 550 204, 728 605 840

19. – 20. 8. 2016 28. SOBOTECKÝ
JARMARK
 A FESTIVAL ŘEMESEL

**ŽLUTÝ PES | PETRA JANŮ | THE TAP TAP
 JIŘÍ SCHMITZER | PRAGUE CONSPIRACY**

Pátek 19. 8. 2016 | náměstí

17:00 – 18:00	Marvan
19:00 – 20:00	Žlutý pes
21:00 – 22:30	Exil 51

Sobota 20. 8. 2016 | park

9:00 – 9:50	Cirkus Prditko
10:00 – 11:00	Kůzle Hu.Sou
11:15 – 12:00	Semilská 12
13:00 – 14:00	Josef Fojta
15:00 – 16:00	Jiří Schmitzer

Sobota 20. 8. 2016 | náměstí

9:00 – 10:00	Semilská 12
10:30 – 11:30	New Dixie Liberec
11:30 – 12:00	Sobotcké a Novopacké mažoretky
12:30 – 13:30	The Brownies
14:00 – 15:00	Petra Janů
16:00 – 17:00	Mustang Blueside
18:30 – 19:30	The Tap Tap
20:30 – 21:30	Prague Conspiracy
22:00 – 00:00	Benjamins Clan

vstupné
 pátek 70 Kč | sobota 90 Kč | oba dny 130 Kč
 ZTP a děti do 120 cm zdarma

facebook.com/soboteckyjarmark
 www.sobotecky-jarmark.cz

HITRÁDI MAGIC NOVÉ ROVINY TRK TISK
 DNES PLETBA DŘEV CZ www.spoji.cz

Šou dva tři

Premiera

Zábavný pořad plný legrace,
 scének, vtipů a písniček.
 V podání Petra Martináka

Legendární postava Felixe Holzmannna zde odhalí totožnost své ženy Klotyldy, jenž byla celá léta tajena veřejnosti.

MĚSTSKÉ DIVADLO SOLNICE V SOBOTCE
 29. 9. 2016 v 19:30
 VSTUPNÉ 150,- DĚTI DO 15 LET 80,-

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky

vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA
 nám. Míru 3, 507 43 Sobotka, tel. 493 571 618
 e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz
 Odpovědná redaktorka: Pavlína Havlová
 Redakční rada: Karol Bílek, Jan Janatka, Zbyněk Krámek,
 Marie Sekerová, Magdaléna Šrůtová

Grafická úprava a tisk: MS Polygrafie s. r. o.,
 Horka 35, 294 01 Bakov nad Jizerou, www.ms-polygrafie.cz

Uveřejněné příspěvky nemusí vyjadřovat názory redakční rady zpravodaje.
 Za věcnou správnost odpovídají autoři příspěvků.

Podávání nov. zásilek povoleno ČP, s. p. – OZ V. Čechy
 Č. j. P / 2 – 1440 / 98 ze dne 3. 3. 1998
 ISSN 12 12 – 7906 MK ČR E 11563
 Uzávěrka dalšího čísla 30. 9. 2016